

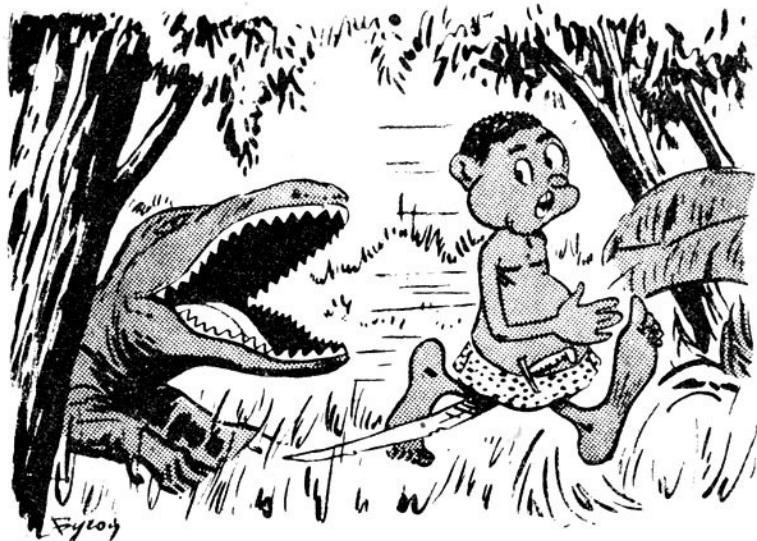
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ
ΒΡΑΧΟΣ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Ο ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

ΤΟ ΘΕΡΙΟ
ΚΟΥΒΕΝΤΙΑΖΕΙ

‘Αλαφιασμένος
ὁ Ποκοπικό !

Τὰ μεγάλα
κωμικά μάτια του, γουρλωμένα !
‘Εκφραση τρόμου ! Γκριμάτσα
φρίκης στὸ φαιδρὸ πρόσωπό
του !

Σούρουπο.

Βρισκόμαστε στὴν κορφή τοῦ
περήφανου ἑλληνικοῦ βουνοῦ
τῆς Ζούγκλας !

‘Ο μικροσκοπικὸς νάνος ἀπάν-
ταστα φοβισμένος. ‘Η λεπτὴ
στριγγλιάρικη φωνούλα του

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

τρέμει :

— Γκαουράκο
μου ! Ταταμπού-
κα μου ! Κλάψτε
με ! Μεγάλη λα-

χτάρα πέρασα ! Πρέπει νὰ τρέ-
ξω γιὰ... μπουγάδα !

— Τί συμβαίνει Ποκοπικό ;

‘Ο «Δυσθεόρατος» ‘Αντρακλας
τοὺς σκάει τ’ ἀπαραίτητο στι-
χάκι :

‘Αφήνω γειὰ στὶς ὁμορφες
καὶ γειὰ στὶς ξακουσμένες !
Φεύγω γιὰτ’ εἶν’ οἱ βράνες μου
— μὲ τὸ μπαρδὸν—βρεμμένες»

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού εἶναι συνηθισμένοι. ‘Απ’ τὸν Ποκοπικό μονάχα ἀστεία μποροῦν νὰ περιμένουνε. ‘Η τρομαγμένη ἔκφρασή του δὲν τοὺς ξαφνιάζει. Τ’ ἀντίθετο : ξεκαρδίζονται στὰ γέλοια.

— Χά χά, χά ! Χά, χά, χά !

‘Ο νάνος παρεξηγιέται :

— Σοβαρολογῶ, μάγκες !

‘Η Ταταμπού τὸν κάνει γοῦστο :

— Μὰ μίλησε λοιπόν ! Τί τρέχει ;

Τῆς ἐξηγεῖ :

— ‘Ο βράχος ! ‘Ο βράχος στοίχειωσε !

— Ποιὸς βράχος ;

— Αὐτὸς πού στήνω καρτέρι. ‘Εκεῖ πού σκοτώνω τοὺς ἀγριοὺς κόνικλους !

— Χά, χά, χά !

‘Ο Ποκοπικό συνεχίζει ἀλαφιασμένος :

— Naί !.. Πρὶν ἀπὸ λίγο ἤρθε ἕνα μεγάλο θεριό. Σὰν μιὰ τεράστια σαῦρα ! ‘Εγὼ τραβάω τὴ χατζάρα μου. Κάνω νὰ τὸ... βάλω στὰ πόδια. Μὰ δὲν προφταίνω...

— Γιατί ;

— Τὸ θεριό μου πετάει μιὰ κουβέντα...

— Σοῦ μίλησε ;

— Καὶ βέβαια μοῦ μίλησε ! Τσακωμένοι εἴμασταν ; Μοῦ λέει τὸ λοιπόν : «Μὲ τὸ μπαρδόν, κύριε Ποκοπικό. Μπορῶ νὰ σὲ ἀρωτήξω κάτι ;

‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού ἔχουν ξεραθεῖ στὰ γέλοια.

‘Ο Ποκοπικό θυμώνει. Τοὺς φοβερίζει :

— Γιὰ πατάτε φρένο στὸ χαχανητὸ σας ! Γιατί δὲν τῶχω σὲ

τίποτα : ‘Απ’ αὐτὴ τὴ στιγμή δηλώνω. Ταρσανικός ! Φεύγω γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ ‘Αρχοντα τῆς Ζουγκλάρας ! Θὰ γίνω τσανάκι τοῦ Μεγαλειότατου. ‘Αμέεε !

Τὸ ἀγνὸ ζευγάρι τῆς Ζούγκλας δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ.

Τοὺς ἔχει πιάσει νευρικό γέλοιο :

— Χά, χά, χά ! Χά, χά, χά !

‘Ο νάνος τοὺς παίρνει γιὰ μεγάλη προσβολή :

— Δὲν μοῦ λέτε, σὰς περικαλῶ : ‘Ανθρωπος μιλάει, γιὰ γαῖδαρος... φτερνίζεται ;

Τὰ γέλια καὶ πάλι δὲν σταματοῦν !

‘Ο Ποκοπικό γυρίζει νὰ φύγει :

— ‘Αλεβρουάρ χάχες ! ‘Αμα σὰς περάσει, νὰ μοῦ... τηλεγραφήσετε !

‘Αρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρομαχτικά βράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ. Φτάνει κάτω. Παίρνει τὸ μονοπάτι κατὰ τὴ δύση. Τραβάει γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Ξεπιαθὼς προχωρεῖ, μουρμουρίζοντας :

— Πρέπει ν’ ἀλλάξω ‘Αφέντη ! Προκοπὴ μὲ τὸ Μαντράχαλο δὲν θὰ ‘δῶ. «‘Οποῖος γυρίζει μυρίζει».

‘Αμέσως σκαρώνει δεύτερο στιχάκι :

«Σ’ ἄλλου γαῖδάρον», εἶναι
[καιρός,
νὰ κάτσω τὰ καπούλια !
Καιρός φέρνει τὰ λάχανα,
καιρός τὰ παραπούλια ! »

Σιγὰ-σιγὰ νυχτώνει.

‘Ο Ποκοπικό φτάνει στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

‘Ο ‘Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν κυττάζει παραξενεμένος.

— Τί ζητᾷς τέτοια ὥρα ἐδῶ ;
 Ὁ νάνος μουρμουρίζει βαριά :
 — Πρῶτον ἔρχομαι νὰ ἀρωγή-
 σω διὰ τὴν καλὴν σας ὑγείαν.
 Δεύτερον ἂν ἀρωγάτε καὶ δι'
 ἡμᾶς, φασκελοκουκούλωστα, ἀ-
 δερφέ μου ! Χασομέρης τυγχάνω.
 Ζητῶ ἐργασίαν !

Ἡ Χουχού ἐνθουσιάζεται :
 — Ἀλήθεια χρυσό μου ; Θὰ
 κάτσεις τώρα μαζί μας ; Ὁ
 Γκαοὺρ σοῦδωσε τὰ παπούτσια
 στὸ χέρι ;

Ὁ Ποκοπικό ἀναστενάζει :—
 — Ὅχι ! Παρητήθην . . . ἐπὶ
 χαρτοσήμου !

Ἡ Τζέιν κι' ὁ Μπέϊμπυ γε-
 λοῦν.

Ὁ Ποκοπικό θυμώνει πάλι.
 Γυρίζει στὸν Ταρζάν.

— Θὰ τοὺς μιλήσεις φίλε ; Δὲν
 τυχῶ τίποτα νὰ σοῦ παραιτηθῶ,
 προτοῦ μέ... προσλάβεις !

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας
 δέχεται :

— Μείνε, Ποκοπικό ! Δουλειὰ
 ὑπάρχει : Τὴν ἡμέρα θὰ βοηθᾷς
 τὴ Χουχού. Τὴ νύχτα θὰ φυλάς
 τὸν Μπέϊμπυ...

Ἡ μελιστάλακτη μαύρη πυ-
 γμαία, ἐπεμβαίνει :

— Μάλιστα, κυρὰ Μαντάμα
 μου ! Ἀλλὰ τὸ παιδί ἀπὸ ὁδῶ
 εἶναι ἀφερεμένο. Μὴ κάνει κα-
 νένα λάθος !

Ὁ νάνος ἀγριεύει :

— Τί λάθος ;

Ἡ «Γόησσα τῆς Ζούγκλας»,
 χαμηλώνει ντροπαλὰ τὰ μενεξε-
 δένια της βλέφαρα. Ἀναστενά-
 ζει σπαραξικάρδια. Σὰν νὰ ξε-
 φρουσκώνει συμπτρελλὰ φορτηγοῦ :

— Νά... Θέλω νὰ πῶ...

— Τί μωρὴ Μαρζέλ ;

— Μὴ ξεχαστεῖς καὶ κάνεις τ'

Ὁ Ποκοπικό ἀναφέρει στὸν
 Ταρζάν :

— Χασομέρης τυγχάνω. Ζη-
 τῶ ἐργασίαν.

ἀνάποδο, χρυσό μου.

— Δηλαδή ;

— Τὴν ἡμέρα νὰ βοηθᾷς τὸν
 Μπέϊμπυ. Καὶ τὴ νύξ νά... «φι-
 λᾷς» ἐμένα ! Μὲ συγχωρεῖτε κι'
 ὅλας !

Ὁ Ταρζάν εἶχε μείνει τόση
 ὥρα σκεπτικός. Συλλογιασμένος.
 Τώρα μαλλώνει τὸ νάνο :

— Νὰ φύγεις ἀμέσως ! Νὰ
 γυρίσεις στὸν Ἀφέντη σου.

Ὁ Ποκοπικό παρεξηγιέται :

— Μῶρ' τί μᾶς λές ! Ἀπαξ
 καὶ μὲ γουστάρει ἡ Κυρὰ, τοῦ
 λόγου σου σκασμός ! Θὰ παρα-
 μείνω ἀκλόνητος ἐντὸς τῆς σπη-
 λέας !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τοῦ ρίχνει ἄγρια ματιά :

— Γιατί ἔφυγες ἀπ' τὸ βουνὸ τοῦ Γκαοῦρ ;

Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος ἐξηγεῖ :

— Πρῶτον καθότι... ἔτσι μοῦ γουστᾷ. Καὶ δεύτερον ἐπειδὴς.. λογαριασμὸ δὲν δίνω σὲ κανένα ! Ἀντιλαβοῦ ;

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Προχωρεῖ λίγα βήματα. Φτάνει στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τὸν πετάει ἔξω :

— Γκρεμοτσακίσου, παληόσκυλο ! Γρήγορα στὸν Ἀφέντη σου !

Ἡ Χουχού διαμαρτύρεται :

— Καλὲ γιατί μοῦ κόβεις τὴν τύχη, κύριε Τέτοις μου ; Μπορεῖ τὸ «παιδί» νὰ ἦρθε νὰ μὲ ζητήξει ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Ποκοπίκο ἔχει γίνεи μπαρούτι. Φωνάζει στὸν Ταρζάν :

— Οὐ νὰ μοῦ χαθεῖς, Μαντραχαλομαντρούχαλε ! Κρίμμας τὸ αἷμα τοῦ Γκαοῦρ πού τρέχει στὶς φλέβες σου !

Ἀμέσως τὸ βάζει στὰ πόδια. Φεύγει νὰ σωθεῖ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας παραξενεύεται. Γυρίζει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σπηλιάς. Κυτᾷ χαμένα τὴ συντροφισσά του.

— Ξέρεις Τζέιν, τίποτα ; Γιὰ ποιοῦ αἷμα τοῦ Γκαοῦρ μιλάει ὁ νάνος ; Ἐγὼ δὲν εἶμαι Ἕλληνας. Ἐγὼ εἶμαι γνήσιο παιδί τῆς μεγάλης καὶ παντοδύναμης Ἀγγλίας ! Στὶς φλέβες μου τρέχει τὸ περήφανο καὶ δοξασμένον ἀγγλικὸ αἷμα !

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας μένει γιὰ λίγο συλλογισμένη :

— Δὲν ξέρω, Ταρζάν. Μὰ οὐτὲ καὶ μπορῶ νὰ φανταστῶ !

Πραγματικά : Οὔτε ὁ Ταρζάν οὔτε ἡ Τζέιν μποροῦν νὰ καταλάβουν. Δὲν ξέρουν πῶς ὁ ὑπέροχος Γκαοῦρ ἔδωσε κάποτε τὸ ἅγιο ἑλληνικὸ αἷμα του γιὰ νὰ σώσει τὴ ζωὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ἡ Χουχού χαμογελαίει χαριτόβρυνα.

— Τοῦ λόγου μου τὰ ἡξεύρω ὅλα. Μάλιστα... Κάποτες, Ἀφέντη μου, εἶχατε λαβωθεῖ βαρέως. Ἐχύθη οὐλο τὸ αἷμα σας ! Θὰ τὰ καθαρώνατε λόγῳ αἱματικῆς ἀναμίας ! Ὡς ἐκ τούτου ὁ Γκαοῦρ σὰς μετέφερε εἰς τὴν σπηλιάν τῆς Χουχλός. Ἐκεῖ ἔκαμε ἐντὸς τῶν φλεβῶν σας μεγάλην.. αἱματοχυσίαν ! Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας !

Ὁ περήφανος Ταρζάν μένει ἀκίνητος. Δὲς καὶ τὸν χτύπησε κεραυνὸς στὸ κεφάλι. Τρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια. Τὰ μάτια του λάμπουν ἄγρια. Οὐρλιάζει :

— Ὅχι ! Ποτέ ! Αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰχεῖ γίνεи. Ἄν στὶς φλέβες μου ἔτρεχε ξένο αἷμα, θὰ τὸνοιωθα !

Ἡ Χουχού χαμογελαίει :

— Καλὲ τὶ τσαμπουνᾷς, Ἀφέντη μου ; Δὲν γλέψεις πῶς ἔχεις «Γκαοῦρῆσαι» τώρα ἐσχάτως ; Τίποτις δὲν λογαριάζεις. Μουντάρεις μὲς τὰ οὐλα ! Ἀκου με κι' ἐμένα. Ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ αἵματος προέρχεται τοῦτο. Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει μανιασεί :

— Τζέιν, φεύγω ! Πρέπει νὰ μάθω τὴν ἀλήθεια !

Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιά. Τρέχει κατὰ τὴν Ἀνατολή...

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

ΜΕ ΤΟ ΤΕΡΑΣ

Ξαναγυρίζουμε πίσω στην ιστορία μας. Βρισκόμαστε πάλι στην περήφανη κορφή του ψηλού βραχώδους βουνού.

‘Ο Ποκοπίκο, όπως είδαμε, φεύγει θυμωμένος. ‘Ο Γκαούρ κι’ ἡ Ταταμπού νομίζουν πως τὸ κάνει ἄσπεια. Πῶς γρήγορα θὰ ξαναγυρίσει!

‘Ομως ὄχι. Περνάει μιά, δυὸ ὥρες. Δὲν φαίνεται πουθενά.

‘Η πανώρια ‘Ελληνίδα ἀγαπάει ἀφάντια τὸ νάνο. ‘Αρχίζει ν’ ἀνησυχεῖ.

— Μὰ τί νᾶγινε; Ποῦ νὰ πῆγε;

Σηκώνεται.

— Θὰ κατέβω νὰ δῶ. Μπορεῖ νᾶξει καθίσει κάτω. Σὲ κανένα βραχάκι, Νὰ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος.

‘Ο μελαφὸς γίγαντας δὲν φέρνει ἀντίρρηση.

‘Η Ταταμπού κατεβαίνει ἀργὰ τὰ βράχια. Φτάνει κάτω. Ψάχνει.

Τίποτα! ‘Ο Ποποπίκο ἔχει γί-
νει ἀφαντος.

‘Η παρθένα Κόρη τῆς Ζούγκλας στεναχωριέται. Μένει γιὰ λίγο διστακτικὴ. Παραμιλάει μονάχη:

— Θὰ πῆγε στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Πρῶτε νὰ πάω νὰ τὸν πᾶρω ‘Αν ρωτήσω τὸν Γκαούρ δὲν θὰ μ’ ἀφήσει...

Ξεκινάει ἀργά. Πάινει τὸ μονοπάτι κατὰ τὴ δύση...

‘Η Ταταμπού κοντεύει τώρα νὰ φτάσει στὰ μισὰ τοῦ δρόμου.

Ξαφνικὰ παράξενο σούρσιμο φτάνει στ’ αὐτιά της. Σταματάει ἀνήσυχη. ‘Αφουγγράζεται.

Καὶ νά: Στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀντικρῦζει παράξενο τέρας! Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς γουρλώνουν. Τρόμος καὶ φρίκη ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό της.

‘Ομως δὲν τὰ χάνει. Μιά ἑλληνίδα δὲν δειλιάζει ποτέ!

Κάνει ὑπεράνθρωπο πῆδημα. ‘Αρπάζεται ἀπ’ τὸ κλαδί κάποιου δέντρου. Τραβάει τὸ μαχαίρι. ‘Ετοιμάζεται νὰ προστατέψῃ τὸν ἑαυτὸ της. Ξεφωνίζει:

— Βοήθειααα! Βοήθειααα!

Τὸ παράξενο θεριὸ ἔρχεται τώρα κατὰ πάνω της. Τὸ βᾶδισμά του ἀργό. Μονοκόμματο. ‘Αλόκοτο!

‘Εκείνη· τὴ στιγμή, κάπου κοντά, περνάει ὁ Ταρζάν. Πρὶν ἀπὸ λίγο ἔχει συναντηθεῖ μὲ τὸν Ποκοπίκο.

‘Ακοῦνε κι’ οἱ δυὸ τὶς φωνὲς τῆς συντρόφισσας τοῦ Γκαούρ.

‘Ο νάνος γουρλώνει τὶς ματὰ-
ρες του:

— ‘Η Ταταμπού! ‘Η Ταταμπούκα μου κινδυνεύει!

Τρέχουν. Φτάνουν ἀλαφιασμένοι στὸ μέρος ποὺ βρίσκεται. Τὴ βλέπουν σκαρφαλωμένη στὸ δέντρο.

‘Ο Ποκοπίκο στριγγλίζει σπαραχτικά:

— Ταταμπούκα μου σὲ κολατοῖζει! Ζωὴ σὲ λόγου μας!

‘Ομως στὶς φλέβες τοῦ Ταρζάν τρέχει τώρα τ’ ἀθάνατο ἑλληνικὸ αἷμα! Στιγμὴ δὲν δειλιάζει. Μὲ λύσσα τραβάει τὸ μαχαίρι του. Χύνεται νὰ τὸ καρφώσει στὸ κεφάλι τοῦ θεριοῦ.

‘Η Ταταμπού πηδάει ἀπ’ τὸ

**Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμποῦ κατεβαίνει τὸ βραχώ-
δικο βουνό. Θά ψάξει νὰ βρεῖ
τὸν Ποκοπίκο.**

δέντρο. Σηκώνει κι' αὐτὴ τὸ μα-
χαίρι. Ζητάει νὰ βοηθήσει τὸ
σωτήρα της.

Ὁ τρομερὸς νάνος ἀνυπομονεῖ:

— Ἐ, λεβέντες! Ἄν χρει-
αστεῖτε σφάχτη, φωνάχτε με!

Τὴν ἴδια στιγμή ἀπ' τὸ στό-
μα τοῦ τέρατος, βγαίνει ἀνθρώ-
πινο μουγγριτό:

— Κανένας δὲν γλυτώνει ἀπ'
τὰ δόντια μου.

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ αὐτὴ
τὴ φορὰ κλονίζεται. Τὸ τέρας
μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά, τῆς
φέρει τρομό! Φρίκη! Σωριά-
ζεται κάτω λιπόθυμη.

Κι' αὐτὸς ὁ Ταρζάν ἀνατρι-

χιάζει. Νοιώθει κρύο ρίγος στὸ
κορμί του.

Κανέναν ἄνθρωπο! Κανένα
θεριὸ δὲν φοβήθηκε ποτέ. Ὁ-
μως τὸ τέρας αὐτὸ μιλάει σὰν
ἄνθρωπος! Σίγουρα κάποιος ὑ-
περφυσικὸς δαίμονας θὰ εἶναι!

Ὁ Ποκοπίκο δὲν χάνει ποτέ
τὸ κέφι:

— Ὅταν σὸ ἔλεγα Ταταμποῦκα
μου, χαχάνιζες! Ἄν σοῦ βαστάει
τώρα ξανακάνε «χά, χά, χά!»

Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν ἂν ἦταν
μονάχος, θάμενε ἐκεῖ. Θά πά-
λευε μὲ τὸ ἀπαίσιον τέρας. Μέ-
χρι πού νὰ τὸ σπάραιζε. Ἡ νὰ
τὸν σπάραιζε ἐκεῖνο!

Ὅμως τώρα δὲν ἔχει δικαίωμα
νὰ κάνει παλικαριές. Πλαῖι του
βρίσκεται μιὰ ἀναίσθητη γυναι-
κα. Ἐχει ὑποχρέωση νὰ τὴ
σώσει.

Ἀμέσως παρατάει τὴν ἐπί-
θεση. Ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του
τὴν Ταταμποῦ. Τρέχει νὰ τὴ
γλυτώσει ἀπ' τοῦ Χάρου τὰ
δόντια.

Ταυτόχρονα φωνάζει στὸ νάνο:

— Τρέξε, Ποκοπίκο! Ἐλα μα-
ζί μου .. Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀν-
τρακλας» δὲν κάνει βῆμα. Μένει
ἀκλόνητος στὴ θέση του. Μουρ-
μουρίζει βαριὰ:

— Κάνε δουλειά σου, μάγκα!
Ἐμεῖς τὰ ...μασσᾶμε κατὶ τέ-
τοια! Ἀμέσει!

Ὅμως ἀλίμονο! Σὲ λίγες στιγ-
μὲς ὁ Ταρζάν ξιφνιάζεται. Κα-
θὼς προχωρεῖ ἀκούει πίσω του
σπαραχτικὴ στριγγιλιά τοῦ νάνου:

— Βοήθειαιαι! Τὸ θεριὸ μὲ
χάβει!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν σταματάει. Μουρμουρίζει:

— Τί νὰ σοῦ κάνω! Ἄν μ' ᾤ-

κουγες, θάχες φύγει. Καλά νά τά πάθεις τώρα!

Ἀφουγγράζεται. Τίποτα. Ἡ φωνή τοῦ Ποκοπίκου δὲν ξανακούγεται. Φαίνεται πὼς τὸ δράμα τέλειωσε: Ὁ ἄμοιρος νάνος θάχει βρεῖ φριχτὸ θάνατο στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀπυίσιου τέρατος!

Ὁ Ταρζάν τρέχει γιὰ τὸ βραχώδικο βουνό.

Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου ἡ Ταταμποῦ συνέρχεται. Τὴν ἀφήνει κάτω.

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ρωτάει χαμένα:

— Πέσ' μου, Ταρζάν... Σκότωσες τὸ δαίμονα μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά;

— Ὁχι, Ταταμποῦ! Δὲν χτυπήθηκα μαζί του. Εἶχες λιποθυμήσει. Ἐπρεπε πρῶτα νὰ σώσω ἐσένα!

Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια τῆς συντρόφισσας τοῦ Γκαοῦρ, ψάχνουν γύρω:

— Ὁ Ποκοπίκο; Ποῦ εἶναι ὁ Ποκοπίκο;

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τῆς ἐξηγεῖ:

— Φαίνεται πὼς τὸν ἄρπαξε τὸ τέρας. Βρῆκε φριχτὸ θάνατο στὰ τρομαχτικὰ δόντια του.

Ἡ μελαψὴ Κόρη τῆς Ζούγκλας ξεσπάει σ' ἀκράτητους λυγμούς. Κλαίει γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου τῆς νάνου. Παρατάει τὸν Ταρζάν. Τρέχει νὰ γυρίσει πίσω.

Ὁ λευκὸς γίγαντας τὴ φτάνει. Τὴ συγκρατεῖ. Τὴν ἐμποδίζει νὰ κινδυνέψει ἄσκοπα τὴ ζωὴ τῆς.

— Ἡσυχάσε Ταταμποῦ! Τώρα εἶναι ἀργά. Ἀπ' τὴν κοιλιὰ τοῦ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ τὸν βγά-

λεις. Τὴ σέρνει σχεδὸν μὲ τὴ βία. Φτάνουν στοὺς πρόποδες τοῦ βραχώδικο βουνιῦ. Σκαρφαλώνουν ἐπάνω.

Ὁ Γκαοῦρ τοῖς ὑποδέχεται ἀνήσυχος. Ἐχει ψάξει ὁλόκληρη τὴ γύρω περιοχὴ. Πουθενά δὲν μπόρεσε νὰ βρεῖ τὴν ἀγαπημένη του συντρόφισσά.

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ τοῦ λέει τὰ καθέκαστα. Ἐξυμνεῖ τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τοῦ Ταρζάν. Περιγράφει πὼς χύθηκε πάνω στὸ τέρας. Πῶς κινδύνεψε τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ τὴ σώσει. Τοῦ λέει καὶ γιὰ τὴν τραγικὴ τύχη τοῦ Ποκοπίκου.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει. Μιλιά δὲν βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα του. Φαίνεται πολὺ ταραγμένος.

Τὰ μάτια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα βουρκώνουν γιὰ τὸ χαμὸ τοῦ ἀγαπημένου νάνου. Ψιθυρίζει πονεμένα:

— Θὰ τρέξω! Θὰ σπαράξω τὸ τέρας! Ἐστω καὶ νεκρὸ θὰ βγάλω τὸν Ποκοπίκο ἀπ' τὴν κοιλιὰ του!

Ἀμέσως προτείνει τὸ χέρι στὸν Ταρζάν:

— Σ' εὐχαριστῶ, ἀδερφέ μου! Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσω τὸ καλὸ ποῦ ἔκανες στὴ συντρόφισσά μου!

Ὁ Ταρζάν δὲν σηκώνει τὸ δικό του. Δὲν δέχεται τὴ χειραψία. Κυττάζει ἄγρια τὸν Γκαοῦρ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μένει γιὰ λίγες στιγμὲς μὲ τὸ χέρι προτεταμένο. Τάχει χάσει. Κυττάζει μὲ καλωσύνη τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Τί ἔχεις μαζί μου, Ταρζάν;

Τί κακό σοῦκανα καὶ δὲν τὸ ξέρω ;

Ἄπ' τὰ στήθεια τοῦ λευκοῦ γίγαντα βγαίνει φωνὴ βραχνή. Μὲ ἄγριο πονεμένο παράπονο :

— Πέσ' μου Γκαοῦρ... Μοῦ-
χεις χάρισε ποτὲ τὸ αἷμά σου ;

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Ὁ Γκαοῦρ ξαφνιάζεται. Δὲν εἶναι προετοιμασμένος γιὰ μιὰ τέτοια ἐρώτηση. Δὲν ξέρει τί ν' ἀποκριθεῖ.

Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει μαρ-
μαρωμένος, Ἀναποφάσιτος.

Ἡ Ταταμποῦ βλέπει τὴν ἄ-
γρια ἐκφραση τοῦ Ταρζάν. Φο-
βάται πὼς οἱ δυὸ τρομεροὶ γί-
γαντες θὰ πιαστοῦν στὰ χέρια.

Σὰν γυναῖκα θέλει νὰ προλά-
βει τὸ κακό. Μπαίνει ἀνάμεσά
τους. Ἀποκρίνεται ἐκείνη :

— Ὁχι, Ταρζάν ! Πὼς φαντά-
στηκες καὶ τέτοιο ; Ποτὲς ὁ
Γκαοῦρ δὲν σοῦ χάρισε τὸ αἷμα
του !

Ὅμως τὸ μελαψὸ παλικάρι,
δὲν ξέρει νὰ λείε ψέμματα. Πα-
ραμερίζει τὴν Ταταμποῦ. Ἐξη-
γεῖ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Ναί, Ταρζάν ! Κάποτες εἴ-
χες χάσει ὅλο τὸ αἷμα σου. Ἡ
Χούχλα εἶπε πὼς θὰ πεθάνεις.
Ἐπρεπε νὰ βρεθεῖ κάποιος ποῦ
νὰ σοῦ δώσει τὸ δικό του. Νὰ
γλυτώσεις ἀπ' τὰ νύχια τοῦ χά-
ρου ! Βρέθηκα ἐγὼ ἐκεῖ. Ἐκα-
να ὅτι θάκανε κάθε ἄλλος στὴ
θέση μου !

Ὁ Ταρζάν σκώνει περήφανα
τὸ κεφάλι. Κυττάζει στὰ μάτια
τὸ μελαψὸ γίγαντα :

— Καλὸ κι' αἷω τὸ Ἑλληνι-
κὸ αἷμα, Γκαοῦρ ! Ὅμως ἐγὼ

εἶμαι Ἀγγλος ! Στὶς φλέβες μου
θέλω νὰ κυλάει μονάχα τὸ δο-
ξασμένο κι' ἀθάνατο αἷμα τῆς
μεγάλης καὶ παντοδύναμης Πα-
τρίδας μου !

Παίρνει βαθιὰ ἀνάσα. Συνε-
χίζει :

— Εἶναι ἐγωῖστικὸ αὐτὸ ποῦ-
κανες ! Εἶναι ἄνανδρο ! Χίλιες
φορὲς καλύτερα νὰ μ' ἄφηνες
νὰ πεθάνω ! Παρὰ νὰ χύσεις
στὶς φλέβες μου ἓνα ξένο αἷμα !
Ἐνα αἷμα ποῦ νὰ μὴν εἶναι
τῆς ράτσας μου ! Τῆς γενιᾶς
μου ! Τῆς Πατρίδας μου !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κατὶ
πάει νὰ δικηολογηθεῖ.

Ὁ Ταρζάν τὸν ἀποστομώνει :

— Ὁχι, Γκαοῦρ ! Στὸ ἐγκλη-
μά σου καίμια δικηολογία δὲν
χωράει. Πέσ' μου : Εἶσαι Ἑλ-
ληνας ;

— Ναί !

— Εἶσαι περήφανος γιὰ τὴν
καταγωγή σου ;

— Ναί !

— Θᾶθελες λοιπὸν νὰ ζήσεις,
ἂν μιὰ μέρα μάθαινες ξαφνικὰ
πὼς στὶς φλέβες σου τρέχει ἀγ-
γλικὸ αἷμα ;

Ὁ Γκαοῦρ χαμηλώνει τὰ μά-
τια. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἀποκρι-
νεται.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
συνεχίζει :

— Ποτὲ Γκαοῦρ ! Ποτὲ δὲν
θὰ σοῦ συγχωρέσω τὸ ἐγκλημα
αὐτό. Σ' ἀγαποῦσα σὰν ἀδελφὸ
μου ! Ὅμως τώρα δὲν μπορῶ
νὰ σὲ βλέπω. Νοιώθω νὰ σὲ
μισῶ !

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν παίρ-
νει τώρα ἄγρια ἐκφραση :

— Τὸ αἷμα ποῦ μοῦ χάρισε,
Γκαοῦρ, ξέρω πὼς εἶναι τιμημέ-

νο ! Δοξασμένο ! Ίερό ! Ξέρω πώς τὸ αἷμα αὐτὸ ἐτρεξε στὶς φλέβες ἡρώων καὶ θεῶν ! Ξέρω πὼς ποτάμια ἀπ' αὐτὸ χύθηκαν καὶ χύνονται γιὰ νὰ ποτίζουν τ' ἀθάνατο δέντρο τῆς Λευτεριᾶς ! Ὅμως ἐγὼ εἶμαι Ἀγγλος ! Γιὰ μένα εἶναι αἷμα ξένο ! Δὲν ἔχει θέση μέσα στὶς φλέβες μου !

Ταυτόχρονα τραβάει μὲ λύσσα τὸ μαχαίρι. Σχίζει τὴ γαλάζια φλέβα τοῦ χεριοῦ του. Ἕνας κόκκινος ἀχνιστὸς πίδακας ξεπετάγεται. Μουγγρίζει :

— Σ' εὐχάριστῶ Γκαούρ ! Πάρε τὸ περήφανο αἷμα σου πίσω ! Δὲν μοῦ χρειάζεται !

Ὁ μελαφὸς γίγαντας κερῶνει.

Ἡ Ταταμποῦ χύνεται σὰν τρελλὴ στὸν Ταρζάν. Κάνει ν' ἀρπάξει τὸ χέρι του. Νὰ τὸ σφίξει. Νὰ σταματήσει τὴν τρομερὴ αἰμορραγία.

Ὁ Ταρζάν τὴν ἐμποδίζει. Γυρίζει. Προχωρεῖ περήφανος. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Κατεβαίνει τὰ τρομαχτικὰ βράχια τοῦ θεόρατου βουνοῦ...

Τὸ κόκκινο ἀχνιστὸ ἐλληνικὸ αἷμα, τρέχει ἀκράτητο ἀπ' τὴν κομμένη του φλέβα.

Ὁ Γκαούρ συνέρχεται. Τρέχει ξωπίσω του. Μὲ βουρκωμένα μάτια παρακαλᾷ τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Ἐχεις δίκιο Ταρζάν ! Ἀγαπᾷς τὸ αἷμα σου ! Ὅπως κι' ἐγὼ τὸ δικό μου ! Εἶσαι ἕνας τίμιος πατριώτης ! Ἕνα γνήσιο παιδί τῆς εὐγενικῆς καὶ δοξασμένης Ἀγγλίας. Ἄφησε νὰ σφίξω τὴν κομμένη φλέβα σου. Εἶναι κρίμα τὸ ἅγιο ἐλληνικὸ αἷμα νὰ χύνεται ἄσκοπα στὰ βράχια.

Ὁ Ταρζάν μουγγρίζει μὲ λύσσα :

— Ἐγὼ εἶμαι Ἀγγλος ! Στὶς φλέβες μου θέλω νὰ κυλάει μονάχα τὸ δοξασμένο κι' ἀθάνατο αἷμα τῆς μεγάλης, παντοδύναμης Πατρίδας μου !

Ὁ Ταρζάν προχωρεῖ. Δὲν ἀποκρίνεται.

Ἡ Ταταμποῦ ἀκολουθεῖ τοὺς δυὸ γίγαντες. Φαίνεται ἀφάνταστα τρομαγμένη.

Τέλος φτάνουν κάτω.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει χάσει πολὺ αἷμα. Σχεδὸν ὅλο ! Ἐχει ἀφάνταστα ἐξαντληθεῖ.

Ὅμως παίρνει ἀργὰ τὸ μονοπάτι. Προχωρεῖ κατὰ τὴ Δύση.

Ἀλλήμονο ! Δὲν προφταίνει νὰ κάνει λίγα βήματα...

Ξαφνικά τὸ κορμί του κλονίζεται. Τὰ πόδια του λυγίζουν... Καὶ νά: Σωριάζεται κάτω ἀνίσσθητος.

Ἄπ' τὴν κομμένη φλέβα τοῦ λευκοῦ γίγαντα, δὲν τρέχει πιά αἷμα! Ὁ Ταρζάν εἶναι τώρα κίτρινος. Σάν πεθαιμένος!

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ σκύβουν πάνω του. Ἀφουγγράζονται τὴν καρδιά. Χτυπάει ἀδύναμα.

Ὁ θρυλικὸς Ἕλληνας βρίσκεται ἀπόγνωση. Ψιθυρίζει μεδδός!

— Ἀλίμονο! Θὰ χαθεῖ ἓνας μεγάλος Ἀγγλος πατριώτης!

Ἀμέσως παίρνει τρελλὴ ἀπόφαση:

— Ὅχι! Πρέπει νὰ σωθεῖ. Θὰ τοῦ ξαναδώσω τὸ αἷμα μου! Ἀς μὴ τὸ θέλει!

Ταυτόχρονα τὸν ἀρπίζει στὴν ἀγκυλιά του. Ξεκινάει. Τρέχει γιὰ τὴ σπηλιὰ τῆς Χούλχας.

Ἡ Ταταμποῦ τὸν ἀκολουθεῖ. Τὰ μάτια τῆς βουρκωμένα!

Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ Ποκοπύκο ἔφυγε ὁλότελα ἀπ' τὸ νοῦ τους. Ὁ ἄμοιρος νάνος ἔχει ξεχαστεῖ.

Ὁ Γκαούρ μὲ τὸν ἀνίσσθητο Ταρζάν ζυγώνει τώρα στὸ ἄντρο τῆς θαυματουργῆς γιάτρισσας. Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα τὸν συντροφεύει στὸ πλάι.

Καὶ νά: Ἀδύναμα σπαραχτικὰ γυναικεῖα ξεφωνητὰ φτάνουν στ' αὐτιά τους.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει ἀφάνταστα κουραστεῖ. Ὅμως κἀναι τώρα πιόγρηγορο τὸ βήματου.

Φτάνουν στὴ σπηλιὰ.

Ἀλίμονο! Τὰ μάτια τους ἀντικρύζουν κάτι τραγικὸ:

Ἕνα μεγαλόσωμο μανιασμένον λιοντάρι. Ἐχει χυθεῖ νὰ σπαράξει τὴν ἄμοιρη Χούλχα.

Ἡ ἐκατόχρονη γρηῃ γιάτρισσα κατάρφερε νὰ σκαρφαλώσει στὰ κλαδιὰ χαμηλοῦ δέντρον. Τὸ λιοντάρι κάνει τρομερὰ πηδήματα. Πασχίζει νὰ τὴν ἀρπάξει.

Ἡ θέση τῆς ἄμοιρης γυναικας τραγικὴ.

Ὁ Γκαούρ παρατάει κάτω τὸν ἐτοιμοθάνατο Ταρζάν. Γιὰ λίγες στιγμὲς κυττάζει τὸ μανιασμένο σερνικὸ λιοντάρι. Θανμάζει τὴ δύναμη. Τὴν ὁρμή του!

Ξαφνικά τὰ μάτια του φωτίζονται παράξενα. Μιά ἰδέα ἔχει περάσει ἀπ' τὸ μυαλό του.

Καὶ νά! Ἄπ' τὸ κοντινὸ δέντρο σπάζει χοντρὸ κλαδί. Στὰ χέρια του γίνεται τρομαχτικὸ ρόπαλο.

Τώρα, ἀτρόμητος σὰν Ἕλληνας, χύνεται στὸ μανιασμένον θεριό. Ψιθυρίζει:

— Ἐσὺ! Ἐσὺ θὰ μὲ βγάλεις ἀπ' τὴ δύσκολη θέση!..

Τὸ λιοντάρι παρατάει τὴ Χούλχα. Γυρίζει. Κάνει τρομαχτικὸ πηδῆμα κατὰ τὸ Γκαούρ. Μὲ τὰ μπροστινὰ ποδάρια τὸν χτυπάει στὰ στήθια. Τὸν ἀνατρέπει. Ἀνθρωπος καὶ θεριὸ κυλιῶνται κάτω. Κουβάρι γίνονται!

Τὸ λιοντάρι σχίζει μὲ δόντια καὶ νύχια τὶς μελαψὲς σάρκες τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα!

Τὸ ρόπαλο ξεφεύγει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Γκαούρ. Ἡ θέση του ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ γίνονται πὺλ δύσκολη. Πιὸ τραγικὴ!

Ὅμως κι' αὐτὸς δὲν στέκει ἄπραγος. Σφίγγει μ' ἀφάνταστη λύσσα τὸ λαιμὸ τοῦ τρομεροῦ λιονταριοῦ.

Στὰ μάτια τῆς Ταταμποῦ ζω-
γραφισμένος ὁ τρόμος. Ἡ φο-
βή! Βλέπει τὸν ἀγαπημένο της
νὰ κινδυνεύει. Τραβάει τὸ μα-
χαίρι. Ἀκράτητη σὰν σίφονας
χύνεται στὸ τραγικὸ σύμπλεγμα
ἀνθρώπου καὶ θεριοῦ. Κάνει νὰ
χτυπήσει τὸ λιοντάρι...

Ὁ Γκαοὺρ τὴ βλέπει. Οὐρλιάζει:
— Μή! Μή χτυπήσεις! Δὲν
θέλω νὰ τὸ σκοτώσουμε!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα μαρμα-
ρώνει. Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσει
τὰ λόγια τοῦ συντρόφου της.
Γιατὶ νὰ μὴ χτυπήσει τὸ θεριό;
Γιατὶ νὰ μὴν τὸν σώσει;

Ἄθελα μαύρη σκέψη περνάει
ἀπ' τὸ μυαλό της: Μήπως ὁ
Γκαοὺρ ζητάει νὰ πεθάνει; Ν'
αὐτοκτονήσει;

Τὸ μυαλό της θολώνει. Κάνει
νὰ χυθεῖ πάλι στὸ λιοντάρι.

Δὲν προφταίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ μανιασμένο
θεριὸ κάνει ἀπεγνωσμένη προσ-
πάθεια. Ξεφεύγει ἀπ' τὸ θανά-
σιμο ἀγκάλιασμα τοῦ Γκαοὺρ.
Ὑποχωρεῖ λίγα βήματα. Ἐτοι-
μάζεται νὰ ξαναχυθεῖ πάνω του.
Ταυτόχρονα κι' ὁ μελαφὸς γί-
γαντας ἔχει πεταχτεῖ ὀρθός. Ἀρ-
πάζει τὸ ρόπαλο ποὺ τοῦχει ξε-
φυγεῖ.

Καὶ νά: Τὸ λιοντάρι κάνει
πάλι τρομαχτικὸ πῆδημα. Ὁ
Γκαοὺρ προφταίνει. Κατεβάζει
μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ τὸ ρόπαλό
του. Τὸ ὑποδέχεται μὲ φοβερὸ
χτύπημα στὸ κεφάλι.

Τὸ θεριὸ βγάζει σπαραχτικὸ
βρυχηθμό. Σωριάζεται κάτω ἀ-
ναίσθητο.

Ὁ μελαφὸς γίγαντας δὲν χά-
νει στιγμή. Ἀρπάζει τὸ μεγαλό-
σωμο λιοντάρι ἀπ' τὰ δυὸ πό-

δια. Τὸ σέρνει πλάϊ στὴ σπηλιά
τῆς Χούχλας.

Ἀμέσως τρέχει. Σηκώνει πάλι
στὰ χέρια τοῦ τὸν ἀναίσθητο
Ταρζάν. Τὸν φέρνει κοντὰ στὸ
θεριό.

Βοηθᾶει τώρα τὴ Χούλχα. Τὴν
κατεβάζει ἀπ' τὸ δέντρο.

-- Κἄνε γρήγορα γιάτρισσα!
Ὁ Ταρζάν ἔχει χάσει πάλι τὸ
αἷμα του. Θέλω νὰ γεμίσεις τίς
φλέβες του μὲ τὸ αἷμα τοῦ
θεριοῦ.

Ἡ γερόντισσα παραξενεύεται:
— Γιατὶ παλικάρι μου; Γιατὶ
δὲν δίνεις κι' αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ
δικό σου αἷμα;

Ὁ Γκαοὺρ χαμηλώνει τὰ μάτια:
— Δὲν πειράζει, γιάτρισσα...
Κἄνε γρήγορα. Τὸ ζῶο εἶναι
ἀκόμα ζωντανό!

Ἡ Χούλχα τρυπώνει στὴ σπη-
λιά. Βγάζει τὰ πρωτόγονα
σύνεργα της.

Ὅμως καὶ πάλι δὲν ἀρχίζει
τὴ δουλειά. Κυττάζει στὰ μάτια
τὸ μελαφὸ γίγαντα:

— Τὸ σκέφτηκες καλά, παιδί
μου; Μὲ τὸ αἷμα τοῦ λιονταριοῦ
ὁ Ταρζάν θὰ γίνει σωστὸ λιο-
ντάρι! Πῶς δυνατὸς κι' ἀτρόμητος
ἀπὸ σένα!.. Θὰ μπορεῖ νὰ σὲ νι-
κήσει!.. Σκέψου καλά πρὶν χύ-
σω στὶς φλέβες του τὸ αἷμα τοῦ
θεριοῦ Ἀλλοιῶς θὰ μετανοιώσεις
πικρά!

Ὁ Γκαοὺρ στιγμή δὲν διστάζει:
— Κἄνε γρήγορα γιάτρισσα
Φτάνει νὰ σωθεῖ ὁ ἀδελφός μου!
Κι' ἄς γίνει πῶς δυνατὸς ἀπὸ
μένα!

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ ἀνα-
στατώνεται, Σὰν γυναῖκα ποῦναι
δὲν μπορεῖ νὰ τ' ἀνεχτεῖ. Πα-
σχίζει νὰ γυρίσει τὸ κεφάλι τοῦ

**Ο υπέροχος Έλληνας Γκαούρ
τρέχει όσο μπορεί. Πρέπει να
σώσει τον έτοιμοθάνατο
Ταρζάν.**

ἀγαπημένου της συντρόφου:

— Όχι, Γκαούρ! Δεν πρέπει να κάνεις αυτή τη θυσία. Θέλω εσύ να μείνεις ό πιδ δυνατός άνδρας μέσα στην Ζούγκλα!

Ο υπέροχος Έλληνας δεν άποκρίνεται. Γνέφει στη Χούλχα να κάνει τη δουλειά της.

Η μελαψή Κόρη εξαγριώνεται. Αρπάζει τó χέρι της γιάτρισσας. Τήν έμποδίζει.

Ο Γκαούρ χάνει την ύπομωνή του. Κάνει θανάσιμη προσβολή στην Ταταμπού:

— Χάσου άπ' τά μάτια μου! Για να μιλάς έτσι, δεν θάσαι Έλληνίδα.

Η πανώρια Κόρη νιώθει τó

λάθος. Χαμηλώνει τά μάτια. Τό πρόσωπό της αλλάζει χρώμα. Γίνεται κόκκινο σάν τή ντροπή!

Η γρηά γιάτริσσα σχίζει τó μπροστινό ποδάρι τού θεριού. Έτοιμάζεται να κάνει τήν πρωτόγονη μετάγγιση.

Άλίμονο! Δεν προφταίνει!

Τ' άναίσθητο λιοντάρι δέν έχει ζωή. Σαφινά τινάζεται μιá—δυό φορές. Ύστερα μένει άκίνητο. Έχει ξεψυχήσει.

Τό χτύπημα τού Γκαούρ ήταν πιό δυνατό άπ' όσο θάπρεπε!

Η Χούλχα άναπνέει μ' άνακούφιση:

Τώρα δέν γίνεται τίποτα! Για να σωθεί ό Ταρζάν πρέπει να τού ξαναδώσεις τó δικό σου αίμα!

Ο Γκαούρ άπλώνει τó μπράτσο του. Άναστενάζει:

— Κρίμα! Ηθέλα να γεμίσουν οι φλέβες τού Άρχοντα τής Ζούγκλας μ' αίμα λιονταριού.

Η σοφή γρηά γιάτρισσα κυττάζει μ' άγάπη και θαυμασμό τó πανώριο μελαψό παλικάρι. Κουνάει τ' άσπράμαλλο κεφάλι της. Μουρμουρίζει:

— Δεν πειράζει, παιδί μου! Τί αίμα λιονταρίσιο, τί αίμα Έλληνικό! Τό ίδιο είναι!

Περνάει μιá όλόκληρη ώρα.

Ο Ταρζάν συνέρχεται τώρα. Άνοίγει τά μάτια. Στις φλέβες του κοχλάζει πάλι τó αίμα τού Γκαούρ. Αυτό τού δίνει δύναμη. Κουράγιο! Πετιέται όρθός!

Ο μελαψός γίγαντας στέκει πλάι του. Είναι χλωμός. Έξαντλημένος. Έτοιμος να σωριαστεί κάτω.

Ο Άρχοντας τής Ζούγκλας τού ρίχνει άγρια ματιά:

— Τί γίνηκε ; Ἀφοῦ εἶχα πεθάνει, πῶς ξαναβρίσκομαι στὴ ζωὴ ; Μήπως γιὰ νὰ μὲ σώσεις μοῦ χάριτες πάλι τὸ αἷμα σου ;

Ὁ ὑπέρροχος Γκαοῦρ δὲν ἀποκρίνεται. Τὸ ἴδιο κι' ἡ πανώρια Ταταμποῦ.

Ἡ Χούλχα καταλαβαίνει. Πρέπει αὐτὴ νὰ πεῖ τὸ ἱερὸ ψέμμα.

Δείχνει στὸν ἐξαγριωμένον Ταρζάν τὸ σκοτωμένο θεριό :

— Νά, παλικάρι μου ! Μὲ τὸ αἷμα τοῦ λιονταριοῦ σὲ συνέφερα !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνέχεται. Ἀναπνέει. Ἡσυχάζει. Ὅμως τώρα δείχνει ἀφάνταστη περηφάνεια ! Χαμογελάει στὴ Χούλχα :

— Ἐχεις δίκιο γερόντισσα. Νοιώθω ἀφάνταστη δύναμη καὶ κουράγιο ! Εἶμαι βέβαιος πὼς στὶς φλέβες μου κυλάει τώρα λιονταρίσιο αἷμα !

Ἀμέσως γυρίζει στὸν Γκαοῦρ :

— Ἐσὺ χτύπησες τὸ λιοντάρι ;

— Ναί.

— Σ' εὐχαριστῶ ! Ὅμως τὸ ἐγκλημα ποῦχες κάνει δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὸ ξεχάσω. Δὲν σὲ μισῶ. Μὰ δὲν θέλω καὶ νὰ σὲ ξέρω πιά. Ἄς μὴ ξαναἰδωθοῦμε ! Τὸ καλύτερο ποῦχες νὰ κάνεις εἶναι νὰ φύγεις ἀπ' τὴ Ζούγκλα μου !

Ἀπ' τὰ χεῖλια τοῦ Γκαοῦρ λέξη δὲν βγαίνει.

Ὁ Ταρζάν γυρίζει ἀγέρωχα. Προχωρεῖ ἀργά. Φεύγει μὲ τὸ κεφάλι ψηλά. Τραβάει κατὰ τὴ σπηλιά του.

Ἡ Ταταμποῦ τραβάει τὸν Γκαοῦρ :

— Καλύτερα ἔτσι, ἀγαπημένε μου ! Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-

κλας πιστεῦει τώρα πὼς στὶς φλέβες του τρέχει αἷμα λιονταριοῦ. Αὐτὸ θὰ τὸν κάνει περηφانو ! Εὐτυχισμένο ! Φτάνει νὰ μὴ μάθει ποτέ τὴν ἀλήθεια !

Φιλᾶνε κι' οἱ δυὸ τὸ χέρι τῆς καλῆς γιάτρισσας ! Ξεκινᾶνε ἀργά.

Ὁ Γκαοῦρ μὲ δυσκολία βαδίζει. Λιγοστὸ αἷμα ἔχει ἀπομείνει στὶς φλέβες τοῦ χυλιοβασανισμένου του κορμιοῦ.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

Δὲν ἔχουν προχωρήσει οὔτε χίλια βήματα. Ξαφνικὰ τὰ μάτια τοῦ Γκαοῦρ σκοτεινιάζουν. Θυμᾶται :

— Ὁ Ποκοπίκο ! Ξεχάσαμε τ' ἄμοιρο παιδί ! Πρέπει νὰ τρέξουμε στὸ στοιχειωμένο βράχο. Νὰ ψάξουμε γιὰ τὸ τέρας μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά.

Ἡ Ταταμποῦ ἀναστενάζει :

— Ἀλίμονο ! Τίποτα δὲν θὰ κάνουμε ! Ὁ δυστυχισμένος νάνος βρῆκε φριχτὸ θάνατο. Τώρα τὸ κουφάρι του θὰ λοιώνει στὴν κοιλιὰ τοῦ τρομεροῦ θεριοῦ !

Παύει γιὰ λίγες στιγμές. Συνεχίζει :

— Κι' ἐσὺ Γκαοῦρ εἶσαι πολὺ ἐξαντλημένος. Δὲν θὰ μπορέσεις νὰ κάνεις τίποτα.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας εἶναι ἀγύριστο κεφάλι. Δὲν ἀκούει. Ἀλλάζει ἀμέσως μονοπάτι. Τραβάει κατὰ τὸ μεγάλο βράχο. Ἐκεῖ ποῦ ὁ «μακαρίτης» ἔστηνε καρότερι στοὺς ἄγριους κονίκλους του !

Ἡ Ταταμποῦ μὲ στενοχώρια τὸν ἀκολουθεῖ. Τρέμει στὴ σκέψη πὼς μπορεῖ ν' ἀντικρῶσι

πάλι τὸν κολασμένο δαίμονα.

Ποτέ της δὲν φοβήθηκε κανένα θεριό ! Κανένα τέρας ! Μονάχα αὐτὸ τὴν τρομάζει. Ἡ ἀνθρώπινη λαλιά του τῆς φέρνει φρίκη. Τῆς παγώνει τὸ αἷμα !

Στὸ μεταξύ ἔχει ἀρχίσει νὰ γλυκοχαράζει. Τὸ φῶς τῆς μέρας παλεύει στὸν οὐρανὸ μὲ τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Εἶναι μέρα πιά !

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Τατουμποῦ ζυγώνουν στὸ στοιχειωμένο βρά ο.

Καὶ νά : Παράξενο βαρὺ σούρσιμο φτάνει στ' αὐτιά τους.

Τὰ μάτια τῶν δυὸ συντρόφων γουρλώνουν. Μπροστά τους ἀντικρῶνουν τὸ φυβερό τέρας.

Φαίνεται πῶς κι' αὐτὸ τοὺς ἔχει 'δεῖ. Ἐρχεται ἀργὰ κατὰ πάνω τους.

Ἡ παρθένα Κόρη τῆς Ζούγκλας τοῖς ἐμει σύγχρομοι :

— Αὐτὸ εἶναι, Γκαοῦρ ! Αὐτὸ ἔχει φάει τὸν ἄμοιρο Ποκοπίκο ! Τώρα θ' ἀκούσεις τὴν ἀνθρώπινη λαλιά του...

Τὸ τέρας βρίσκεται πιά πολὺ κόντὰ τους. Τὰ τεράστια σαγόνια του φαίνονται καψαλισμένα. Σὰν νὰ τάχουν γλύψει φλόγες. Ἀπ' τὸ λαρύγγι του βγαίνει βραχνό, ὑπόκωφο μουγγριτό :

— Μμμ... Μμμμ !

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τραβάει τὴν Ταταμπού. Τῆς λέει σιγά :

— Πᾶμε... Ἐδῶ δὲν μποροῦμε νὰ παλέσουμε μαζί του. Πρέπει νὰ τὸ παρασύρουμε κοντὰ στὸ βουνό μας. Ἐμεῖς θὰ σκαρφωλῶσουμε στὰ βράχια... Αὐτὸ δὲν θὰ μπορέσει νὰ μᾶς ἀκολουθήσει. Ἐτσι ἀπὸ ψηλὰ θὰ τοῦ πετάξουμε μεγάλες πέτρες. Θὰ τὸ

σκοτώσουμε !

Ἀμέσως γυρίζουν. Ἀρχίζουν νὰ ὑποχωροῦν.

Τὸ ἀπαίσιο τέρας τοὺς ἀκολουθεῖ ἀργά. Μοιάζει μὲ τεράστια σαῦρα. Ὅμως φαίνεται δυσκίνητο. Μὲ μεγάλο κόπο σέρνεται στὴ γῆ. Τοῦναι ἀδύνατο νὰ τρέξει. Οἱ κινήσεις του μονοκόμματες. Ἀλόκοτες.

Κάθε τόσο βγάζει τὸ βραχνό, ὑπόκωφο μουγγριτό του :

— Μμμ... Μμμμ !

Ἡ Ταταμποῦ παραξενεύεται :

— Περίεργο ! Γιατί δὲν μιλάει τώρα ὅπως πρίν ; Ἐχασε τὴν ἀνθρώπινη λαλιά του ;

Ὁ Γκαοῦρ κάνει νὰ χαμογελάσει :

— Μὰ εἶναι δυνατόν ; Μπορεῖ ἓνα θεριό νὰ μιλάει σὰν ἀνθρώπος ;

Ἡ μελαψὴ Κόρη ἐπιμένει :

— Ναί. Τὸ ἀκουσα μὲ τ' αὐτιά μου.

Συνεχίζουν τὸ δρόμο τους. Τὸ τέρας τοὺς ἀκολουθεῖ πάντα. Βαρύ. Δυσκίνητο...

Ὅσο περνᾷ ἡ ὥρα, τόσο πιὸ ἀργὰ σέρνεται. Λὲς κι' ὁ δρόμος τὸ κουράζει.

Τέλος φτάνουν στὸ βραχώδες βουνό. Ὅμως ἔχουν περάσει πολλὲς ὥρες. Κοντεύει μεσημέρι.

Τὸ ἀλόκοτο τέρας ἔχει χάσει πιά τὴν ὑπομονή του. Καὶ νά : Ἀπ' τὰ τεράστια καψαλισμένα σαγόνια του βγαίνει ἀνθρώπινη λαλιά :

— Ἀμάν, ἀδερχέ μου ! Μᾶς ξεποδαριάζετε !

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ μένουν κόκκαλο. Γουρλώνουν τὰ μάτια !

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπίκο.
Ἡ Ταταμποῦ νοιώθει ἀφάν-
ταστη φρίκη. Ψιθυρίζει χαμένα:

— Τὸ ἄμοιρο παιδί! Ἀκόμα
ζωντανὸ εἶναι στὴν κοιλιὰ τοῦ
θεριοῦ!

Ἀμέσως φωνάζει:

— Κουράγιο, Ποκοπίκο μου!
Τώρα θὰ σκοτώσουμε τὸ τέρας!
Θὰ σχίσουμε τὴν κοιλιὰ του.
Θὰ σὲ βγάλουμ' ἐξω!

Τὸ ἀπαίσιο θεριὸ σταματάει
τώρα. Ἡ φωνὴ τοῦ νάνου ξα-
νακούγεται ἀπ' τὴν κοιλιὰ του:

— Καλὲ μὴ κάνετε τόσες φα-
σαρίες. Δὲν ὑπάρχει λόγος!

Ταυτόχρονα ἀπ' τ' ἀνοιχτὸ
στόμα τοῦ τέρατος βγαίνει πρῶ-
τη ἡ θρυλικὴ σκουριασμένη χα-
τζάρα! Τὴν ἀκολουθεῖ ὁ Ποκο-
πίκο.

Πιεῖται ὀρθός. Κάνει βαθιὰ
ὕπóκλιση:

— Τὰ σέβη μου, τζουτζέκια!
Λύτουνισπείται:

— Ποκοπίκος ὁ τρομερός. Κυ-
νηγὸς ἀγρίων κοινίκλων. Γόης
φιδίων καὶ γυναικῶν. Προστά-
της κουτῶν καὶ ἀδυνάτων. Ἄν-
τρακλας δυσθεόρατος, μοβόρος
κι' ἀνοιχτόκαρδος. Καὶ πτυχιού-
χος σφάχτης. Ὀλέ!

Ἀμέσως σκύβει. Χώνει τὸ κε-
φάλι του στ' ἀνοιχτὸ στόμα τοῦ
θεριοῦ. Φωνάζει:

— Ἔεε! Κόπιασε καὶ τοῦ λό-
γου σου! Ὁ ὕπνος σὲ πῆρε με-
σημεριάτικα;

Κυτᾶξτε: Σὲ λίγες στιγμὲς
ἀπ' τὰ τεράστια καψαλισμένα
σιγῶνια τοῦ τέρατος ξεπροβάλλει
μιὰ γοητευτικὴ ὑπαρξή. Χα-
μογελαίει χαριτόβρυτα:

— Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας! Χί,
χί, χί!

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ
κυτᾶζουν ἀκόμα χαμένα.

Ὅμως γρήγορα συνέρχονται.
Ἡ Ταταμποῦ ἀγκαλιάζει τὸ νά-
νο. Τὸν φιλεῖ μ' ἀγάπη. Μὲ
λαχτάρα! Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ
Ποκοπίκο. Τὴν ταράζει στὰ
φιλιὰ.

Τὰ μάτια τῆς καλόκαρδης Ἑλ-
ληνίδας ἔχουν βουρκώσει ἀπο
χαρά.

— Ζῆς λοιπόν, Ποκοπικάκι
μου ;!

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἄντρακλας»
μουρμουρίζει βαριά ἓνα στιχάκι :

— «*Ζῶ καὶ βασιλεύω*

καὶ φιλέκια σὲ φιλεύω !»

Ἡ κοντόχοντρη πυγμαία ξη-
λεύει. Γίνεται μπαρούτι. Σπρώ-
χνει τὴν Ταταμποῦ :

— Περικαλῶ, κυρὰ Τέτοια μου!
Νὰ λείπουν αἱ πολλαὶ γλύκαι !
Ὁ «μικρὸς» τυγχάνει ...*μνηστη-
τῆρ μου !* Μὲ συγχωρεῖτε κίολας!

Ὁ Ποκοπίκο παρατάει τ' ἀ-
στεῖα. Ἐξηγεῖ τώρα στοὺς φί-
λους του τὰ καθέκαστα :

— Τὸ λοιπόν, μάγκες...

Ἀλλὰ καλύτερα νὰ κλείσουμε
γιὰ λίγο τὰ μάτια μᾶς. Ἀς φαν-
ταστοῦμε πὼς ὄλ' αὐτὰ πού θ'
ἀκούσουμε γίνονται τούτῃ τῇ
στιγμῇ. Ἔτσι θὰ τὰ ξαναδοῦμε
ὁλοζώντανα μπροστά μας.

Καὶ νά: Βλέπουμε πάλι τὸ τέ-
ρας νὰ χύνεται πάνω στὴν Τα-
ταμποῦ. Τὸ ξανακοῦμε νὰ λέει
μ' ἀνθρώπινη λαλιά:

— Κανένας δὲν γλυτώνει ἀπ'
τὰ δόντια μου!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα νοιώ-
θει ἀφάνταστη φρίκη. Τὴ βλέ-

*Ἡ θέση τῆς γιάτρισσας Χούχλας εἶναι τραγική. Ὁ ἀτρό-
μητος Γκαοὺρ χύνεται νὰ τὴ σώσει.*

πουμε νὰ σωριάζεται κάτω λι-
πόθυμη.

Ὁ Ταρζάν τὴν ἀρπάζει στὴν
ἀγκυλιά του. Τρέχει νὰ τὴ σώ-
σει ἀπ' τοῦ χάρου τὰ νύχια.

Ὁ-διαβολεμένος νάνος κᾶτι ἔ-
χει ὑποψιαστεί. Δὲν ἀκολουθεῖ
τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.
Μένει κοντὰ στοῦ θεριό.

Γιὰ νὰ ξεγελάσει τὸν Ταρζάν
ξεφωνίζει σπαραχτικά:

— Βοήθειααα! Μ' ἔχαψε!

Ὁ λευκὸς γίγαντας τὸν ἀ-
κούει. Πιστεύει πὼς τὸ τέρας
τὸν σπάρραξε. Πὼς δὲν ζῇ πιά!
Ὅμως ὁ Ποκοπίκο δὲν ἔχει
πάθει τίποτα.

Νὰ τι συμβαίνει:

— Ἀπ' τὸ ἀλόκοτο περπάτη-

μα ποὺ κάνει τὸ θεριό, ἔχει κα-
ταλάβει πὼς δὲν εἶναι ζωντανό.

Ἀμέσως καταστρώνει τὸ σχέ-
διό του. Τραβιέται γρήγορα πί-
σω ἀπ' τὸ μεγάλο βράχο. Κᾶ-
που ἐκεῖ, σ' ἓνα κοίλωμα, ἔχει
κρύψει δυὸ γυαλόπετρες.

Τὶς τρίβει βιαστικά. Ἀνάβει
ξερὰ χορτάρια. Ὑστερα γερὴ
φωτιά.

Τέλος μαζεῦει πολλὰ ἀναμμέ-
να κλαδιά. Ξαναγυρίζει κοντὰ
στοῦ παράξενο τέρας. Οἱ τερά-
στιες μασσέλες του εἶναι πάν-
τοτε ἀνοιχτές.

Ὁ διαβολεμένος νάνος πετάει
μέσα τ' ἀναμμένα κλαδιά.

Ἀμέσως σκαρφαλώνει σφέλτος
σ' ἓνα κοντινὸ δέντρο. Σκύβει

τώρα από πάνω. Κυττάζει:

Τὸ στόμα τοῦ θεριοῦ καψαλίζεται. Ἡ κοιλιά του ἀναταράσσεται.

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς καὶ τι ἀπίστευτο γίνεται!

Ἀπ' τὶς τεράστιες ἀνοιχτὲς μασσέλες τοῦ τέρατος, ξεπετάγεται γιγαντόσωμος ἀράπης. Εἶναι ὁ Γιαχάμπα. Ὁ τρομερὸς μαῦρος γίγαντας τῆς Ζούγκλας. Ὁ νάνος ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Γειά σου λεβέντη Καρπουξοκέφαλε! Ἀπὸ πότε μοῦ γυρίζεις μέ... λιμουζίνα;

Καὶ ξεσπάει στὸ τριπλὸ εἰρωνικὸ γέλιο του:

— Χά, χά, χά! Χί, χί, χί!

Χό, χό, χό!

Ὁ διαβολεμένος Ποκοπίκο τᾶχει τώρα καταλάβει ὅλα:

Τὸ τέρας δὲν εἶναι ζωντανό. Εἶναι μονάχα τὸ σκληρὸ λεπιδωτὸ του τομάρι. Ἡ κοιλιά του κούφια. Ὁ ἀπαίσιος ἀράπης εἶχε κρυφτεῖ μέσα. Μὲ τὴν ἀνθρώπινη λαλιά του τρώμαζε τοὺς ἰθαγενεῖς. Τοὺς ἔκανε νὰ φεύγουν σὰν τρελλοί. Ἦθελε ν' ἀδειάσει δολόκληρη τὴν περιοχή. Νὰ στερήσει τὸν Ταρζάν ἀπὸ κάθε φίλο καὶ σύμμαχο. Ὑστερα νὰ τὸν χτυπήσει μὲ τοὺς μαύρους του. Νὰ πραγματοποιηθεῖ τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς του. Νὰ γίνει αὐτὸς ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Γιακού κι' ἡ Ταταμποὺν παρὰσύρουν τὸ ἀπαίσιο τέρας κατὰ τὸ βραχώδες βουνό τους.

‘Ο Γιαχάμπα λυσσάει τώρα
ἀπ’ τὸ κακὸ του. Σηκώνει τὸ
κεφάλι. Οὐρλιάζει στὸ νάνο :

— Σκύλε ! Θὰ σὲ σχίσω μὲ
τὰ δόντια μου !

Κάνει νὰ σκαρφαλώσει στὸ
δέντρο.

‘Ο Ποκοπίκο ξέρει τί κακὸ
τὸν περιμένει. Μουρμουρίζει μ’
ἀπόγνωση :

— ‘Αδερφέ μου, κήτηκα ! ‘Αν
πέσω στὰ χέρια του, δὲν θὰ
πρὶλάβω νὰ .. φτερινιστῶ !

‘Ομως τὸ μυαλό του εἶναι
θηλυκό. Γεννάει ιδέες.

‘Ακούστε τον. Στριγγλίζει ὅσο
πιὸ δυνατὰ μπορεῖ :

— Γκαασαούρρρ ! Τρέξε Γκα-
ούσουρρρ ! ‘Ο Καρπουζοκέφα-
λος θὰ μὲ σκοτώσωσιν !

Καὶ νά : Τ’ ἀποτέλεσμα ἔρχε-
ται ἀμέσως.

‘Ο ἀπαίσιος μαῦρος γίγαντας
τρέμει τὸν Γκαοῦρ ! Κουτὸς κα-
θὼς εἶναι, πιστεύει στὸ νάνο.
Νομίζει πὼς ὁ ἀτρόμητος ‘Ελ-
ληνας βρίσκεται κάπου ἐκεῖ
κοντά. Φοβᾶται πὼς σὲ λίγες
στιγμὲς θὰ φτάσει.

‘Αμέσως παρατάει τὸν Ποκο-
πίκο. Παρατάει καὶ τὸ ψεύτικο
τέρας του. Τὸ βάζει σὺν τρελ-
λὸς στὰ πόδια. Τρέχει νὰ σωθεῖ.

‘Ο νάνος ξεθαρρεῖ. Κατε-
βαίνει ἀπ’ τὸ δέντρο. Περιεργά-
ζεται ἀγέρωχα τὸ λεπιδωτὸ το-
μάρι τοῦ θεριοῦ. Σκύβει. Μπαί-
νει στὰ καψαλισμένα του σαγό-
νια. Προχωρεῖ μὲ τὰ τέσσερα.
Κάνει μιὰ βόλτα στὸ ἔσωτερι-
κό του.

Στὸ κάτω μέρος ἡ κοιλιὰ τοῦ
τέρατος ἀνοίγῃ. ‘Απ’ ἐκεῖ ὁ
Γιαχάμπα ἔβγαζε τὰ χέρια καὶ
τὰ πόδια του. Μπουσουλοῦσε

μὲ τὰ τέσσερα. ‘Ετσι τὸ ψεύ-
τικο θεριὸ φαινόταν νὰ περπα-
ταί.

‘Ο νάνος μουρμουρίζει ἐνθου-
σιασμένος :

— Μ’ αὐτὸ τ’ « α ὕ τ ο κ ι ν η -
τ ἄ κ ι » θὰ σπάσω μεγάλη πλάξ !
‘Ομως μονάχος δὲν μπορῶ νὰ
τὸ ισουλήσω. Χρειάζεται βοηθός !

Παρατάει κι’ αὐτὸς τὸ σκλη-
ρὸ λεπιδωτὸ τομάρι τοῦ θεριοῦ.
Μιὰ καὶ δυὸ τραβάει γιὰ τὴ
σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Μπαίνει
σιγὰ μέσα.

‘Η Χουχοῦ κοιμᾶται βαθιά.
Τὴ σκουντάει :

— Μωρή μαμζέλ ! Μωρή μαμ-
ζέλ !

‘Η μελιστάλακτη «μαίρη γό-
ησα» πετάγεται ἀγουροξυπη-
μένη. Ρωτάει χαμένα :

— Τί τρέχει, χρυσό μου ;
Μπὸς κι’ ἦρθες νὰ μὲ ζητήξεις
σὲ γάμο ;

‘Ο νάνος τὴ σπρώχνει ἔξω
ἀπ’ τὴ σπηλιὰ.

— Τράβα καὶ μὴ μιλᾷς ! ‘Α-
πόψε θὰ σὲ κάνω... σωαφερίνα !

Φτάνουν στὸ μεγάλο βράχο.

‘Η Χουχοῦ ἀντικρύζει τὸ τέ-
ρας. Τὸ νομίζει ζωντανό. Τρο-
μάζει ἀφάνταστα. Κάνει νὰ τὸ
βάλει στὰ πόδια.

‘Ο Ποκοπίκο τὴ συγκρατεῖ.

— Στάσου «βεντέττα» μου !
Γουστάρω νὰ σοῦ κάνω δυὸ ἀ-
ρωτήσεις. ‘Η πρώτη εἶναι : Μὲ
ἀγαπεῖς !

— Καὶ βέβαια «‘Αντρακλά»
μου ! Σὲ ἠγαπῶ.

‘Ο νάνος συνεχίζει ρομαντικά :

— ‘Η δευτέρα ἀρώτησις εἶναι
ἡ ἐξῆς : Θὰ μὲ ἀκολουθήσεις ὅ-
που κι’ ἂν ὑπάγω ;

Ἡ Χουχού ἀναστενάζει σπα-
ραξικάρδια :

— ὦ, ναί ! Θὰ σὲ ἀκολουθή-
σω παντοῦ. Μέχρι... τάφεος !

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει βα-
ριά :

— Ἀκολουθὰ με τὸ λοιπόν !

Προχωρεῖ ἀργά. Ἡ πυγμαία
τὸν ἀκολουθεῖ διστακτικά.

Καὶ νά : Τὸν βλέπει νὰ μπαί-
νει ἀτάραχος στ' ἀνοιχτὸ στόμα
τοῦ τρομαχτικοῦ θηριοῦ. Νὰ
χώνεται βαθιὰ μέσα στὴν κοι-
λιά του !

Ἡ Χουχού νοιώθει τρόμο.
Φρίκη ! Γιά λίγες στιγμὲς μένει
ἀναποφάσιστη.

Ὅμως ἡ ἀγάπη της γιὰ τὸν
Ποκοπίκο, νικάει στὸ τέλος.
Μουρμουρίζει ἓνα παθητικὸ σι-
γάκι :

«Γιὰ τὸ «πουλάκι» π' ἀγαπῶ
μπορῶ νὰ μπῶ στὸ χῶμα !
Πέφτω καὶ μέσα στὴ φωτιά
καὶ στοῦ... θηριοῦ τὸ στόμα !

Ταυτόχρονα κλείνει τὰ μάτια
της. Κάνει ἀπεγνωσμένη βουτιά
στὶς τρομερὲς μασσέλες τοῦ τέ-
ρατος. Ψιθυρίζει :

— Κρίμας τὰ κάλλη μου !
Κρίμας τὸ σεξαιπὺλ μου !

Προχωρεῖ μὲ τὰ τέσσερα. Περ-
νάει τὸ εὐρύχωρο λαρύγγι τοῦ
θηριοῦ. Φτάνει στὸ σκοτεινὸ
βάθος.

Χαρούμενη ἡ φωνὴ τοῦ Ποκο-
πίκο τὴν ὑποδέχεται :

— Μπράβο, τσουρδέλω μου !
Τώρα πιστεύω πὺς με ἠγαπεῖς.

Ἡ Χουχού ρωτᾷ χαμένα :

— Καλὲ ποῦ βρισκόμαστε,
ζηρσό μου ;

— Στὴν... πατσὰ τοῦ θηριοῦ !

— Καὶ γιατί εἶναι σκοτεινὰ ;

Ἡ Χουχού φωνάζει στὴν
Ταταμπού :

— Περικαλῶ, κυρὰ Τέτοια
μου ! Νὰ λείπουν αἱ πολλαὶ
γλῦκαι ! Ὁ μικρὸς τυγχάνει...
μνηστὴρ μου ! Μὲ συγχωρεῖτε
κι' ὅλας.

Ὁ νάνος ἔχει ἔτοιμη τὴν ἀ-
πάντηση :

— Καθότι τυγχάνει... πατσὰς
νυκτός !

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαία γε-
λάει ναζιάρικα :

— Χί, χί, χί ! χί, χί, χί ! ...
Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε ἐδῶ
στὴν κοιλιά τοῦ θηριοῦ ;

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :
— Θὰ περιμένουμε νὰ μᾶς ...
χωνέψει.

Τὸ βαθὺ σκοτάδι φαίνεται ν'
ἀνησυχεῖ τὴ Χουχού :

— Ποκοπίκο πάμε ἔξω ! Φο-
βοῦμαι...

— Τί φοβούσαι μωρή Μαρζέλ;
Ψιθυρίζει ναζιάρικα :

— Είναι πολύ σκοτεινά ἐδῶ !
Μπορεῖ νά μέ... φιλήσεις χωρίς
νά πάρω χυμπάρι ! Μὲ συγχώ-
ρεῖτε κιόλας !

Ὁ νάνος ψάχνει στὸ σκοτάδι.
Βρίσκει τὸν παχουλὸ σβέγκο της.
Τὸν σφραγίζει μὲ τρομερὴ
στράκα :

— Νὰ λοιπόν, γιὰ νά.... πά-
ρεις χαμπάρι !

Ἀμέσως ἀρχίζει τὸ μάθημα.
Μαθαίνει στὴ Χουχού πῶς θὰ
μπουσουλάει. Πῶς, κι' οἱ δυὸ
μαζί, θὰ κάνουν τὸ ψεύτικο θε-
ριὸ νά προχωρεῖ.

— Ἀκουσέ με, Χουχού! Σί-
γουρα ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμ-
πού θάρθουν ἐδῶ νά μέ ζητή-
σουνε. Θὰ τοὺς κάνω μεγάλη
λαχτάρα. Θὰ πιάσουμε πιάξ !

Καὶ νά: Μόλις ξημερώνει, τὸ
ἀγνὸ ξευγάρι τοῦ βραχῳδικοῦ
βουνοῦ, παρουσιάζεται.

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού
κρύβονται μέσα στὸ τέρας. Τὸ
βάζουν σὲ κίνηση.

Ὁ νάνος μουγγρίζει κάθε
τόσο :

— Μμμ!... Μμμμ!...

Αὐτὰ ἐξηγεῖ ὁ Ποκοπίκο στὸν
Γκαούρ καὶ στὴν Ταταμπού..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει κα-
θίσει σ' ἓνα βράχο. Τὸ αἷμα ποὺ
χάρισε στὸν Γκαούρ, τὸν ἔχει ἀ-
φάνταστα ἐξαντλήσει.

Τώρα σηκώνεται. Κάνει μιὰ
προσπάθεια νὰ σκαρφαλῶσει στὰ
βράχια τοῦ* περήφανου βουνοῦ
του.

Ἀλίμονο! Τὰ χέρια καὶ τὰ πό-
δια του τρέμουν. Δὲν μπορεῖ νά

κρατηθεῖ. Θὰ γκρεμοτσακιστεῖ
κάτω.

Ἡ Ταταμπού παραστέκει πάν-
τα στὸ πλάι του. Κάνει ὅ,τι
μπορεῖ νά τὸν βοηθήσει.

— Ἀς μείνουμε* ἐδῶ; ἀγαπη-
μένε μου! Σιγά-σιγά θὰ ξανά-
βρεις τὸ κουράγιο σου!

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού
παίζουν μὲ τὸ ξεραμένο τομάρι
τοῦ θεριοῦ.

ΕΞΩΣΗ ΑΠ' ΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ.

Σέ λίγο ἀνθρώπινο ποδοβολή-
τὸ ἀκούγεται νά πλησιάζει.

Καὶ νά: Μέσ' ἀπ' τὴν πυκνὴ
βλάστηση ξεπροβάλει ὁ Ταρζάν.
Ὁ δοξασμένος Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας.

Βαδίζει τώρα περήφανα. Με-
γαλόπρεπα! Παραξενεύεται πού
βλέπει ζωντανὸ τὸν Ποκοπίκο.
Ὅμως φαίνεται ταραγμένος. Βιά-
ζεται νά μιλήσει στὸ μελαψὸ γί-
γαντα :

— Ἀκουσέ με, Γκαούρ! Ἀπό-
ψε σοῦ φέρθηκα ἄσχημα! Σ' ἔ-
διωξα!... Ξέχασέ τα ὅλ' αὐτά.
Ἄν θέλεις μπορεῖς νά μείνης.
Νά μὴ φύγης ἀπ' τὴ Ζούγκλα
μου! Φτάνει νά κάθесαι φρόνι-
μα. Ν' ἀφίσεις τίς παλικαριές!
Νά ὑπακοῦς τυφλὰ σὲ μένα τὸν
Ἀρχοντά σου!

Παίρνει βαθιὰ ἀναπνοή. Συ-
νεχίζει μὲ περηφάνεια :

— Πρέπει νά ξέρεις πῶς τώρα
στὶς φλέβες μου τρέχει λιοντα-
ρίσιο αἷμα. Ἀλίμονο σ' ἐκείνον
ποὺ θὰ πέσει στὰ χέρια μου!

Ὁ Ποκοπίκο ἀκούει τὰ λόγια
τοῦ Ταρζάν. Μουρμουρίζει ἓνα

στιχάκι:

*«Τὰ πράμματα ἀγρίεψαν!
Γκαούρη θὰ μαλώσεις!
Ὁ Ταρζάνκος ἄρχισε
τίς... σοβαρὲς δηλώσεις!»*

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει νοί-
ώσει θανάσιμη προσβολή. Στη-
κώνεται ἀπ' τὸ βράχο. Στηλώ-
νει ὀρθὸ τὸ περήφανο παράστη-
μά του. Κυττάζει στὰ μάτια τὸν
Ταρζάν:

— Εἰσαι ὁ Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας! Ποτὲ δὲν σκέφτηκα
νὰ σ' ἀρπάξω τὸ θρόνο. Πάντα
σοῦδειξα ἀγάπη καὶ ὑποταγή!
Ὅμως εἶμαι Ἕλληνας! Οἱ φο-
βέρεις δὲν μὲ τρομάζουν. Στὴ
σκληριά δὲν μπορῶ νὰ ζήσω!
Μεῖνε λοιπὸν μονάχος στὴ
«**Ζούγκλα σου**»! Δικὴ σου εἶναι
δὴλ! Ἐξὸν ἀπ' τὸ περήφανο
βραχῶδικο βουνό! Γιατὶ αὐτὸ ἀ-
νῆκε στὴ φτωχιά, μὰ δοξασιμέ-
νη πατρίδα μου! Τὴν ἱερὴ κι'
ἀθάνατη Ἑλλάδα!

Ὁ Γκαούρ σταματᾷ γιὰ λί-
γες στιγμές. Συνεχίζει μὲ πύ-
τερο ἐνθουσιασμὸ τώρα.

— Πρόσεξε Ταρζάν! Ἐγὼ θὰ
φύγω στὴν πέρα Ζούγκλα! Ὅ-
μως τὸ βουνό μου εἶναι καὶ θὰ
μείνει ἑλληνικό! Κύτταξε ψηλά!
Στὴν κορφὴ του ἀνεμίζουν τ'
ἄσπρα σύννεφα. Φαντάζει τ' ἀ-
πέραντο γαλάζιο τ' οὐρανοῦ!
Γιατὶ ὁ βράχος αὐτὸς ποὺ βλέ-
πεις εἶναι ἓνα θεόρατο πέτρινο
κοντάρι! Τὸ ἱερὸ κοντάρι ποὺ
στηρίζει τὴ γαλανόλευκη σημαία
τοῦ Ἀπείρου!

Ὁ Ποκοπίκο κάνει νὰ πετά-
ξει μὰ σαχλαμάρα. Ὅμως μο-
νάχος συγκρατιέται. Σφίγγει τὰ

χοντρά χεῖλια του. Δὲν βγάξει
τσιμουδιά.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας συνεχι-
ζει:

— Κανένas κατακτητὴς δὲν
θὰ πατήσῃ τὸ ποδᾶρι του πάνω
σ' αὐτὰ τ' ἅγια βράχια. Οὔτε
κι' ἐσὺ Ταρζάν! Ἐσὺ ὁ παντο-
δύναμος καὶ δοξασιμένος Ἀρ-
χοντας τῆς ἀπέραντης Ζούγκλας!
Μονάχα οἱ ἀδύνατοι κι' οἱ κα-
τατρεγμένοι θὰ ζητᾶνε ἄσυλο
καὶ σωτηρία πάνω στὸ περήφα-
νο Ἑλληνικὸ βουνό. Ὅποιοι
τολμήσῃ νὰ τοὺς πειράξῃ, θά-
χει νὰ λογαριαστῇ μὲ μένα!

Ὁ Γκαούρ ἔχει πάρει φόρα.
Δὲν μπορεῖ νὰ σταματήσῃ:

— Ποτὲ δὲν δέχτηκα νὰ χτυ-
πηθῶ μαζί σου, Ταρζάν. Ὅμως
ἂν κάποτε μάθω πὼς πάτησες
τὸ βραχῶδικο ἑλληνικὸ βουνό,
δὲν θὰ λογαριάσω τίποτα! Μο-
νάχα ὁ μαυρὸς Χάρος θὰ μπο-
ρέσει νὰ σ' ἀρπάξῃ ἀπ' τὰ χέ-
ρια μου!

Ὁ Ποκοπίκο δὲν κρατιέται
τώρα. Συμπληρώνει βαριά:

— Ἐν ἀνάγκῃ μάγκα, θὰ σὲ
σφάξω αὐτοπροσώπως!

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν τὸ βάζει
στὰ πόδια. Ξέρει καλὰ πὼς κα-
νένas δὲν τὸν ἄκουσε. Ἀφοῦ
ὅ,τι εἶπε, τὸ εἶπε... ἀπὸ μέσα
του!

ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἔχει μαλιάσει. Τὰ λόγια τοῦ με-
λαψοῦ γίγαντα τὸν ἔχουν χτυ-
πήσει στὴν καρδιά. Μουγγρίζει
τώρα σὰν λαβωμένο θερίο:

— Ἐξω Γκαούρ! Ἐξω ἀπ'
τὴ Ζούγκλα μου! Τὸ ψηλὸ βρα-

**‘Ο διαβολεμένος νάνος πετάει
στο στόμα του θεριού τ’ αγαμ-
μένα κλαδιά.**

χώδικο βουνό είναι δικό μου !
‘Εσύ μονάχα είσαι ξένος. Καμ-
μιά θέση δεν έχεις εδώ !

‘Αμέσως γυρίζει. Προχωρεί
μεγαλόπρεπα. Πάίρνει τὸ μονο-
πάτι γιὰ τὴ σπηλιά του.

‘Η Χουχού υποκλίνεται μὲ
σκέρτσο :

— ‘Εγὼ θὰ παγαίνω μετὰ τοῦ
βασιλέως ! Μὲ συγχωρεῖτε κι’
όλας !

Κάνει νὰ τρέξει πίσω ἀπ’ τὸν
Ταρζάν.

‘Ομως ἀμέσως ἀλλάζει γνώμη.
Σταματάει. Τὰ βάζει μὲ τὸν
Ποκοπίκο :

— Τί σοῦρθε, βλάκα, καὶ μὲ

κουβάλησες ἐνταῦθα ; Τώρα πῶς
θὰ ἐπαναζάμψω τόσο δρόμο μὲ
τὰ πόδια ;

‘Ο « Δυσθεόρατος “Αντρακλας”
τῆς δείχνει τὶς ὀρθάνοιχτες μασ-
σέλες τοῦ ψεύτικου θεριοῦ .

— Γι’ αὐτὸ στεναχωριόσαστε,
μαμζέλ ; Περάστε, περικαλῶ στὴν
κούρσα μου !

‘Η μελιστάλακτη «μαύρη γό-
ησσα» θυμώνει :

— Τὸν κακό σου τὸν καιρό,
χρυσό μου !

Τὸ βάζει στὰ πόδια. Τρέχει
νὰ φτάσει τὸν ‘Αφέντη της.

‘Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι’ ὁ
Ποκοπίκο, ἀφήνουν γιὰ πάντα
τὸ ψηλὸ βραχώδικο βουνό.

Οἱ καρδιές τους ματωμένες !
Τὰ μάτια βουρκωμένα !

Προχωροῦν ἀργά... Πένθι-
μα!... Τραβᾶνε ἴσια γιὰ τὸ με-
γάλο ποτάμι. Αὐτὸ ποὺ χωρίζει
στὰ δυὸ τὴν ἀπέραντη κι’ ἄγρια
Ζούγκλα.

‘Ο Ποκοπίκο εἶναι ἀφάντα-
στα μελαγχολικός. ‘Ομως ξαφνι-
κὰ νοιώθει νὰ σπαρταράει στὴ
γλῶσσα του ἓνα φρέσκο στι-
χάκι.

Σταματάει ἀπότομα. Γυρίζει.
Ρίχνει θλιμμένη ματιὰ στὸ θεό-
ρατο βουνό. ‘Απ’ τὰ μεγάλα μά-
τια του κατρακυλᾶνε δυὸ χον-
τρά δάκρυα. ‘Αγαστενάξει σπα-
ραχτικά. Ψιθυρίζει μὲ πόνο :

**« Γειά σου, βραχώδικο βουνό!
Γειά σου ψηλὴ γοργόνα μου!
Ποὺ γιὰ ν’ ἀνέβω στὴν κορφή,
πριζόταν ἡ... πλεμόνα μου »!**

Συνεχίζει μελαγχολικός τὸ
δρόμο. Ἀκολουθεῖ τὸ ἀγνὸ ζευ-

γάρι τῆς Ζούγκλας. Τοὺς δυὸ ἐξορίστους συντρόφους!...

Τέλος φτάνουν στὴν ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Γιὰ νὰ περάσουν ἀπέναντι, πρέπει νὰ βουτήξουν στὰ θολὰ νερά του. Νὰ κολυμπήσουν.

Μὰ τὸ ποτάμι εἶναι γεμάτο κροκόδειλους! Νεροφίδες!

Ὁ Γκαούρ ξέρει τὸν κίνδυνο. Μουρμουρίζει:

— Πρέπει νὰ περιμένουμε νὰ ἡμερώσει. Στὸ φῶς τῆς ἡμέρας θὰ βλέπουμε τὰ θεριά. Θὰ μπορέσουμε νὰ τ' ἀποφύγουμε!

Ξαπλώνουν κι' οἱ τρεῖς στὸ παχὺ τροπικὸ γρασίδι...

Ὁ τρομερὸς νάνος κυττάζει περίλυπος τὴ χατζάρα του. Τὴ χαϊδεύει τρυφερά. Ἀναστενάζει:

— ὦ, θρυλικὴ μου σφάχτρα! Καρφάκι δὲν μοῦ καίγεται πού παγαίνεις κι' εὐὸ ἐξορία! Ἐνα μόνον φοβάμαι: Αὐριο θὰ βουτήξουμε στὰ νερά. Τί θὰ γίνω ἐγώ, ἂν μοῦ.. σκουριάσεις;!

Περνάνε κάμποσες ὥρες! Κοντεύουν μεσάνυχτα. Ὅμως κανένας δὲν μπορεῖ νὰ κλείσει μάτι.

Ξαφνικὰ ἡ Ταταμποῦ γυρίζει στὸ μελαψὸ σύντροφό της:

— Ἀκουσέ με Γκαούρ! Καλύτερα νὰ περάσουμε τώρα τὸ ποτάμι. Στὴν πέρα Ζούγκλα ζοῦνε ἄγριες καὶ φοβερὲς φυλές. Τρομαχτικούς μάγους καὶ δαίμονες θὰ συναντήσουμε ἐκεῖ! Μυστηριώδεις κι' ἀνεξήγητες δυνάμεις θὰ μᾶς ὑποδεχτοῦνε. Θὰ χρειαστεῖ νὰ παλαίψουμε σκληρὰ μαζί τους. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ κινηθοῦμε νύχτα ἐκεῖ. Στὸ σκοτάδι θὰ περάσουμε ἀπαράτητοι. Θὰ βροῦμε τὸ μέρος

πού θὰ ταμπουρωθοῦμε.... Τὸ πρωῒ, στὸ φῶς τῆς μέρας, θὰ μᾶς δοῦνε. Θὰ μᾶς χτυπήσουν! Πρέπει νᾶμαστε ἑτοιμοί!

Ὁ Ποκοπικό κουνάει τὸ κεφάλι:

— Δὲν μᾶς παρατᾶς, λέω γώ, κυρὰ Τέτοια μου! Ὅρεξη γιὰ μπάνιο ἔχεις νυχτιάτικα;

Ὁ Γκαούρ βρίσκει σωστὰ τὰ λόγια τῆς συντρόφισσάς του. Ἡ πανώρια Ταταμποῦ στὴν πέρα Ζούγκλα γεννήθηκε. Ἐκεῖ ἔχει μεγαλώσει. Ξέρει καλὰ τὴν ἄγρια κι' ἀνεξερεύνητη αὐτὴν περιοχὴ.

Ἐτοιμάζονται τώρα κι' οἱ τρεῖς νὰ βουτήξουν στὸ μεγάλο ποτάμι.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα εἶναι ἄφθαστη στὸ κολύμπι. Τοὺς ἐξηγεῖ πὼς θὰ σωθοῦν ἀπ' τοὺς κροκόδειλους:

— Θὰ κολυμπᾶμε στὴ σειρά. Ὁ ἕνας πίσω ἀπ' τὸν ἄλλον! Στὰ μάτια τῶν κροκοδείλων θὰ φαντάζουμε κι' οἱ τρεῖς σὰν ἓνα μεγάλο καὶ τρομερὸ θεριό. Θὰ μᾶς παρακολουθοῦν στὸ πλάι. Ὅμως κανένας δὲν θὰ τολμήσει νὰ μᾶς ἀγγίξει...

Ἔτσι καὶ γίνεται. Πρῶτη δίνει βουτιά ἡ ἀτρόμητη Ταταμποῦ. Ἀμέσως ὁ Γκαούρ. Τελευταῖος ὁ Ποκοπικό.

Γρήγορα μπαίνουν κι' οἱ τρεῖς στὴ σειρά.

Τὸ φανταστικὸ θεριὸ πού θὰ τρομάξει τοὺς κροκόδειλους εἶναι ἑτοιμο.

Γιὰ κεφάλι του ὁ Γκαούρ. Γιὰ σῶμα του ἡ Ταταμποῦ. Γιὰ οὐρά του ὁ Ποκοπικό!

Καὶ νὰ: Σὲ λίγες στιγμὲς πενασμένοι κροκόδειλοι τοὺς

τριγυρίζουν. "Ομως φαίνονται διστακτικοί. Δειλιάζουν νά τά βάλουν μέ τὸ ἀλόκοτο αὐτὸ τέρας !

"Ενας ἀπ' ὅλους ἔχει βάλει στὸ μάτι τὸν Ποκοπίκο. Τὸν τριγυρίζει μέ τις τεράστιες μασσέλες ἀνοιχτές.

Ὁ νάνος σπάει κέφι :

— Γιὰ μένα ξερογλύφεσαι, μάγκα ; Δὲν ξέρεις νά φᾶς, ἀδερφέ μου ! Ἐγώ, βρὲ βλάκα, εἶμαι ἡ οὐρὰ τοῦ «θεριοῦ». Στὴ μέση νά δαγκώσεις. Ἐκεῖ εἶναι τὸ ... ψαχνό !

Ἀλίμονο ! Ξαφνικά κάτι ἀναπάντεχο γίνεται !

Μιά μεγάλη γλυστερή νεροφίδα κουλουριάζεται στὸ κορμί τοῦ Ποκοπίκο.

Ὁ «Δυσθεόρατος Ἀντρακλας» κάνει νά φωνάζει. Δὲν προφταίνει. Τὸ θεριὸ τοῦ ποταμοῦ τὸν τραβάει κάτω ἀπ' τὸ νερό.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποὺ δὲν καταλαβαίνουν τίποτα ! Συνεχίζουν νά κολυμπᾶνε. Κοντεύουν νά φτάσουν στὴν ἀντικρυνή στεριά. Στὴ μυστηριώδη κι' ἀνεξερευνήτη πέρα Ζούγκλα.

Ὁ κροκόδειλος πὺν τριγύριζε τὸν ἄμοιρο Ποκοπίκο, βλέπει τὴν ἀρπαγὴ πὺν γίνεται. Κυνηγάει τὴ νεροφίδα. Θέλει νά τραγανίσει αὐτὸς τὸ νόστιμο μαῦρο μεζεδάκι.

Ὁμως οἱ κροκόδειλοι φοβῶνται τις νεροφίδες. Δὲν ζυγώνει καὶ πολὺ κοντά.

Τὸ τεράστιο φίδι τοῦ ποταμοῦ βγαίνει τώρα ἐπάνω. Σέρνεται γρήγορα στὸ νερό. Γυρίζει τὸ νάνο μπρὸς—πίσω. Τὸν φέρνει πάλι κατὰ τὴν ὄχθη. Τὰ ὀρθάνοιχτα τρομαχτικά σαγόνια

τοῦ κροκόδειλου τοὺς παρακολουθοῦν !

Ὁ Ποκοπίκο βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέση. Ξέρει ποιά τύχη τὸν περιμένει. Ἐνα ἀπ' τὰ δυὸ θεριὰ θὰ τὸν σπαράξει. Εἶναι ὅμως κι' ἀνυπόμονος. Διαμαρτύρεται :

— Ἀῖντε, βρὲ λεβέντες ! Κάντε τί θὰ κάνετε γρήγορα ! Ἐχουμε καὶ δουλειά !

Ἡ νεροφίδα φτάνει τώρα στὴν ὄχθη. Παρατάει στὴ στεριά τὸ θῆμα της. Γυρίζει ν' ἀντιμετωπίσει τὸν κροκόδειλο. Ἐκεῖνος δὲν δείχνει διάθεση νά τά βάλει μαζί της. Βουτάει γρήγορα στὸ νερό. Χάνεται στὸ βάθος τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

Τώρα τὸ φίδι ξαναγυρίζει στὸ νάνο.

Εἶναι ὅμως ἀργά. Ὁ τρομερὸς Ποκοπίκο ἔχει σηκώσει τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Τὴν κατεβάζει μ' ἀφάνταστη ὀρμή.

— Χράπ !

Κόβει στὴ μέση τὴν τεράστια νεροφίδα. Τὰ δυὸ κομμάτια σπαρταρᾶνε. Κουλουριάζονται.

Ὁ νάνος μουρμουρίζει βαριά :

— Τώρα πὺν σᾶς ἔκανα... δυὸ, φαγωθεῖτε συναμετάξω σας !

Γυρίζει. Κάνει νά φύγει.

Ὁμως ἀμέσως κοντοστέκεται τρομαγμένος. Ἡ βαρὺ ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ φτάνει στ' αὐτιά του.

Καὶ νά : Σὲ λίγες στιγμὲς στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ ἀντικρύζει τὸν Ταξάν. Φαίνεται ἀνήσυχος. Ἀλαφιασμένος.

— Ἐσὺ ἐδῶ Ποκοπίκο ; Ποῦ εἶναι ὁ Γκαούρ ; Ἀλλάξαμε κι'

οί δυο βαριά λόγια. Ήρθα νὰ τοῦ ζητήσω συγνώμη. Ν' ἀγαπήσουμε πάλι. Δὲν πρέπει νὰ φύγει μακριά.

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Λυποῦμαι, μάγκα ! Δὲν πρόλαβες ! Τώρα δὲν γίνεται τίποτα ! Ὁ Γκαουρᾶκος κι' ἡ Ταταμπούκα ἀράξανε ἐπὶ τῆς πέρας Ζουγκλός. Νοικιάσανε καὶ ... δωμάτιο !

Τὴν ἴδια στιγμή κι' οἱ δυο ξαφνιαστούν. Μιὰ μακρυνὴ φωνὴ φτάνει στ' αὐτιά τους. Ἐρχεται ἀπ' τὴν ἀπέναντι μακρυνὴ ὄχθη τοῦ μεγάλου ποταμοῦ.

— Ποκοπίκοοο ! Ποκοπίκοοο !

Τὴν ἀναγνωρίζουν ἀμέσως. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας παίρνει βαθιὰ ἀνάσα. Βγάζει τρομαχτικὴ κραυγὴ :

— Γκαουσουόρρ ! Γκαουόρ ! Γύρισε πίσω, ἀδελφέ μου !

Ὁ νάνος μουρμουρίζει :

— Ἀρχίσαν τὰ... τηλεφωνήματα !

Ὁ Ταρζάν ἀφουγγράζεται. Προσμένει ἀπόκριση...

Ὅμως ὄχι. Ἡ φωνὴ τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα δὲν ξανακούγεται πιά.

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀναρωτιέται :

— Γιατί δὲν μοῦ ἀπαντάει ;

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει :

— Ἡ σιωπὴ του πρὸς ἀπάντησί σου !

Κάνει νὰ φύγει. Ὁ Ταρζάν ρωτᾷ :

— Ποῦ πᾶς ;

— Πηγαίνω νὰ προσκομίσω τὴ λιμουζίνα μου. Ἀλλέως, ἀδυνα-

Ὁ Ποκοπίκο σκουντάει τὴν κοιμισμένη Χουχού :

— Μωρὴ μαμζέλ ! Μωρὴ μαμζέλ !

τῶ νὰ διέλθω τὴν... ποταμάρα !

Ἄς πετάξουμε τώρα μὲ τὴ φαντασία μας στὴν πέρας Ζούγκλα.

Ὁ Γκαουρ κι' ἡ Ταταμπού φτάνουν στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη. Βγαίνουν ἔξω.

Ἀλίμονο ! Τώρα μονάχα καταλαβαίνουν πῶς ὁ νάνος δὲν βρίσκεται μαζί τους.

Ἡ Ταταμπού τραβαίει ἀπ' τὸ χέρι τὸ σύντροφό της :

— Πᾶμε νὰ κρυφτοῦμε, Γκαουόρ ! Δὲν πρέπει νὰ μᾶς καταλάβουν οἱ ἰθαγενεῖς. Τώρα πιά δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτα γιὰ τὸν Ποκοπίκο.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ἀ-

κούει. Φουσκώνει τὰ τεράστια στήθεια του. Ἀρχίζει νὰ φωνάζει:

— Ποκοπίκοοο! Ποκοπίκοοο!..

Ἀφουγκράζεται γιὰ λίγο.

Καὶ νά: Στ' αὐτιά του φτάνει ἡ φωνή τοῦ Ταρζάν:

— Γκαούουουουου! Γκαούουουουου! Γύρισε πίσω, ἀδελφέ μου!

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας ἐνθουσιάζεται.

— Ὁ ἀδελφός μου! Μὲ ζητάει ὁ ἀδελφός μου! Πρέπει νὰ φτάσουμε γρήγορα. Μπορεῖ νὰ κινδυνεύει!..

Τραβάει ἀπ' τὸ χέρι τὴν Ταταμπού. Θέλει νὰ βουτήξουν πάλι στὰ νερά. Νὰ γυρίσουν πίσω..

Ὅμως δὲν προφταίνουν.

Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς ἔχουν ἀκούσει τὴν κραυγὴ τοῦ Γκαούρ. Σὲ λίγες στιγμὲς ἀμέτρητοι καννίβαλοι τοὺς περικυκλώνουν.

Ἐνα γιγαντόσωμο δέντρο βρίσκεται κοντὰ στὸ ποτάμι. Ὁ μελαφὸς γίγαντας κι' ἡ πανώρια Ἑλληνίδα σκαρφαλώνουν γρήγορα ἐπάνω. Φτάνουν στὰ πύθλη κλαδιά του.

Κάτω οἱ καννίβαλοι ἀλαλάζουν ἄγρια. Βάζουν σ' ἐνέργεια τὰ τόξα τους. Ὅμως οἱ δυὸ ξένοι βρίσκονται πολὺ ψηλά. Οἱ φαρμακερὲς σαῖτες δὲν τοὺς φτάνουν.

Οἱ ἀνθρωποφάγοι ἔχουν μανιάσει. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς σκαρφαλώνουν στὸ θεόρατο δέντρο. Ἀνεβαίνουν στὴν κορυφή.

Μὰ γρήγορα μετανοιώνουν πικρά. Ὁ τρομερὸς Γκαούρ ἔχει σπάσει κι' ὅλας ἓνα χοντρὸ κλαδί. Τῷ χει κάνει ρόπαλο. Τοὺς χτυπάει μ' αὐτό. Τοὺς γκρεμί-

ζει κάτω.

Περνᾶνε ἔτσι πολλὲς ὥρες. Ἀρχίζει πιά νὰ ξημερώνει...

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν καννίβαλων οὐρλιάζει τώρα:

— Λιάχα σουρρρ!

(Κάψτε τοὺς ζωντανούς).

Οἱ ἄγριοι ἰθαγενεῖς τῆς πέρας Ζούγκλας μαζεύουν γύρω ξερά κλαδιά. Τ' ἀνάβουν.

Οἱ μανιασμένες φλόγες ἀγκαλιάζουν γρήγορα τὸν κορμὸ τοῦ θεόρατου δέντρου. Σκαρφαλώνουν λαίμαργα πρὸς τὰ ἐπάνω.

Σὲ λίγο ὁλόκληρο τὸ δέντρο θὰ φουντώσει σὰν τεράστιο πυροτέχνημα.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού νοιώθουν τὸ φριχτὸ θάνατο ποὺ τοὺς προσμένει.

Ταυτόχρονα παίρνουν κι' οἱ δυὸ μαζὶ τραγικὴ ἀπόφαση. Ἀντὶ νὰ καοὺν ζωντανοί, θὰ πηδήσουν κάτω. Ἀς γίνουν χίλια κομμάτια.

Μὰ δὲν προφταίνουν. Ξαφνικά οἱ καννίβαλοι βγάζουν τρομαγμένα ξεφωνητά. Παρατᾶνε τὴ φωτιά καὶ τὸ δέντρο. Τρέχουν σὰν τρελλοὶ νὰ σωθοῦνε!

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμπού κυττάζουν ἀπὸ ψηλά. Καὶ νὰ τι ἀντικρῦζουν τὰ μάτια τους:

Ἐνα τρομαχτικὸ λεπιδωτὸ τέρας διασχίζει ἀργὰ τὸ μεγάλο ποτάμι.

Φτάνει στὴν ὄχθη. Βγαίνει στὴ στεριά.

Τὸ παράξενο θερίο μοιάζει μὲ τεράστια σαῦρα.

Σε λίγες στιγμές όλόκληρη ή περιοχή άδειάζει. Κανένas καννίβαλος δέν βρίσκεται πιά εκεί.

‘Ο μελανός γίγαντας κι ή πανώρια ‘Ελληνίδα κάνουν νά κατέβουν άπ’ τό δέντρο. ‘Αδύνατον !

Οί φλόγες στο μεταξύ τούς έχουν ζώσει.

Τρελλοί από απόγνωση κλείνουν τά μάτια. Γέρονουν ‘Αφήνουν τά κορμά τους στο κενό.

‘Όμως γίνεται κάτι άνατάντεχο.

‘Η μιá πλευρά του δέντρου βρίσκεται πάνω ακριβώς άπ’ τό ποτάμι.

‘Ο Γκαούρ κι ή Ταταμπού πέφτουν μ’ όρμη στά βαθιά νερά. Δέν παθαίνουν τίποτα.

Γρήγορα βγαίνουν πάλι στην

όχθη. Πατάνε στή στεριά. Κυττάζουν άνήσυχοι τό τρομαχτικό τέρας. Αυτό ποϋκανε νά φύγουν οί καννίβαλοι.

Νομίζουν πώς τ’ άναγνωρίζουν.

Καί νά : Τήν ίδια στιγμή άπ’ τό τεράστιο στόμα του ξεπηδάει, φρέσκος—φρέσκος ό Ποκοπίκο ! ‘Ο αιώνιος σωτήρας ! ‘Ο προστάτης τών κουτών και άδυνάτων !

Κάνει βαθειά υπόκλιση μπροστά στους δυό συντρόφους :

— Με συγχωρείτε πού άργησα, Μεγαλειότατοι ! ‘Αλλά δέν φταίω εγώ...

Δείχνει τό λεπιδωτό ξεραμένο τομάρι του ψεύτικου θεριού. Προσθέτει σοβαρά :

— Είχε πιάσει λάστιχο τή ... λιμουζίνα μου !

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ :

Διαβάστε τό επόμενο τεϋχος αριθ. 8

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ «ΠΕΡΑ ΖΟΥΓΚΛΑ»

Γραμμένο από τό ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ έχθροι :

Δέν βρίσκω λόγια νά σᾶς εὐχαριστήσω γιά τὰ ὑπέροχα γράμματα πού μου στέλνετε.

Μέσα σ’ αὐτὰ ἀφήνετε νά ἐκδηλωθεῖ ἡ ἀμέτρητη ἀγάπη κι’ ἐκτίμησή σας σέ μένα καί στό Περιοδικό μας.

Σᾶς παρακαλῶ, παιδιά, νά πιστέψετε πώς τὰ γράμματά σας αὐτά μου δίνουν τή δύναμη καί τὸ κουράγιο πού χρειάζομαι γιά νά παλέψω. Νά σώσω τὸν «Γκαούρ—Ταρζάν».

Γιατί ὑπάρχουν δυστυχῶς πολλοὶ «καλοὶ φίλοι» πού ἔχουν βάλει σκοπὸ τῆς ζωῆς τους νά σταματήσουν τὴν ἐκδόσή μας.

Εἶναι ἀτέλειωτες οἱ δυσκολίες κι’ οἱ ἀντιδράσεις πού ἀντιμετωπίζω κάθε μέρα ! Τὰ νεύρα μου κοντεύουν νά σπάσουν. Ποῦ νά μου μείνει μυαλό γιά γράψιμο!

‘Ακόμα κι’ ἐσεῖς, καλὰ μου παιδιά, χωρὶς νά τὸ θέλετε, με βάζετε σὲ μπελλάδες.

Σὲ πολλὰ Σχολεῖα οἱ Γκαουρικοὶ πιάνονται στὰ χέρια με τοὺς Ταρζανικούς. Οἱ δάσκαλοι καταγγέλλουν τὰ ἔκτροπα αὐτὰ σὲ τὴν ‘Αστυνομία. Κι’ ἐμένα με τραβᾶνε συνεχῶς στὰ Τμήματα γιά ἀνάκριση. ‘Η πρώτη ἐρώτηση εἶναι στερεότυπη :

— Γιατί, κύριε Ρούτσο, βάζετε τὰ παιδιά νά τσακῶνονται;

Μὰ παιδιά μου! Σᾶς ἔβαλα ποτὲ ἐγὼ νά μαλώσετε! Σᾶς διδάξα ποτὲ τὸ μῖσος, ἢ τὴ διχόνοια; Εἰδате ποτὲ τὸν Γκαούρ νά παλεύει καὶ νά χτυπιέται με τὸν Ταρζάν; Γιατί τὸ κάνετε ἐσεῖς ;

Σᾶς ὀμιλεῖ
ὁ Κος Νίκος

‘Αλλα παιδιά, πηγαίνουν στὰ Σχολεῖα με τὶς ταυτότητες καὶ με τὰ τεύχη τοῦ Περιοδικοῦ μας. Τὰ διαβάζουν μέσα σὲ τὴν τάξη. Τὴν ὥρα πού γίνεται ἡ παράδοση τοῦ μαθήματος.

Οἱ Δάσκαλοι ἐξεργιῶνται με τὸ δίκη τους. Σχίζουν τὶς ταυτότητες καὶ τὰ τεύχη. Τραβᾶνε κι’ ἐμένα σὲ τὴν ‘Αστυνομίαν! Καὶ δόστου καινούριες κατηγορίες:

— Κύριε Ρούτσο... Με τὸ Περιοδικό σας, δέν ἀφίνετε τὰ παιδιά νά μάθουν γράμματα!

Σιγά—σιγά, ἔτσι πού πᾶμε, κάθε φορὰ πού—ὅ μὴ γένοιτο—θ’ ἀρρωσταίνει κανένας ἀπὸ σᾶς, θὰ ἔρχεται ὁ πατέρας του με μιὰ μαγγούρα.

— Κύριε Ροῦτσο... Μὲ τὰ τεύ-
χη σας ξεμυαλίζονται τὰ παιδιὰ
στο διάβασμα καὶ παραμελοῦν τὸ
φαγητό τους. Ὁ γιός μου, ἔξ
αἰτίας σας ἔπαθε... ἀδενοπάθεια!

Ἡ θὰ βλέπω νὰ μπαίνει στο
Γραφεῖο μου μιὰ μητέρα μὲ τὸν
τραυματία γιό της:

— Κύριε Ροῦτσο! Τὸ παιδί
αὐτὸ ἐπηρεασμένο ἀπὸ τὸν
Γκαοῦρ, σκαρφάλωσε σ' ἓνα ψη-
λὸ δέντρο. Γλύστηρε κι' ἔπεσ-
κάτω! Ὅριστε πῶς ἔγινε τὸ κε-
φάλι του! Εἶναι αἰσχος μὲ τὸ
παλιοπεριοδικό σας νὰ ... ρίχνε-
ται ἀπ' τὰ δέντρα τὰ παιδιὰ μας!

* *

Ἀπαντήσεις στοῦ μεγάλο πα-
τριωτικὸ διαγωνισμό μας ἔρχον-
ται πρὸς πολλὰς τώρα. Τώρα πού
ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς μᾶς ἀπηγό-
ρευσε τὰ δῶρα.

Ὅλοι ἐσεῖς, τὰ ὑπέροχα ἐλ-
λητόπουλα, δείχνετε μ' αὐτὸν
τρόπο πῶς ἂν στραβωνόσαστε
ὥρες ὀλόκληρες νὰ γράψετε ἔκ-
θεση στοῦ διαγωνισμοῦ, δὲν τὸ κά-
νετε γιὰ νὰ πάρετε μιὰ μπάλλα
ποδοσφαίρου. Ἀλλὰ γιὰ νὰ τιμή-
σετε τὴν Πατρίδα ἀπαντώντας σ'
ἓνα ἐρώτημα σὰν κι' αὐτό:
*«Γιατί πρέπει γάμαστε περή-
φανοι πὺν γεννηθήκαμε Ἑλ-
ληνες!»*

Μπράβο παιδιά!

* *

Ὅσοι θέλουν ν' ἀποκτήσουν
ταυτότητες Γκαουρικῶν, (ΦΟΓ)
Ταρξανικῶν (ΦΟΤ) ἢ Ποκοπι-
κικῶν (ΦΟΠ) νὰ μοῦ στείλουν
καθαρογραμμένα τὰ ὀνόματα
καὶ τὶς διευθύνσεις τους. Θὰ
τὶς λάβουν ἀμέσως ταχυδρομι-
κῶς. Φωτογραφίες μὴ μοῦ στέλ-
νετε. Καλύτερα νὰ τὶς κολλᾶτε
μόνοι σας.

Ὅσοι, ἀπὸ λάθος τῆς ὑπηρε-
σίας, λάβουν δυὸ φορές ταυτό-
τητες, νὰ μᾶς στείλουν τὶς δεύ-
τερες νὰ τὶς ἀκυρώσουμε.

Ὅσοι θέλουν φωτογραφία μου
ἂς μοῦ γράψουν. Θὰ τοὺς στεί-
λω μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση.

Ἡ προθεσμία γιὰ τὴν ἀπο-
στολὴ τῶν 3.000 γιὰ τὶς κονκάρ-
δες, τελειώνει τὴν 31η Δεκεμ-
βρίου.

Σὲ ὅσους μοῦ ἔγραψαν, ἢ θὰ
μοῦ γράψουν, ἀπαντῶ προσωπι-
κά, μὲ ιδιόχειρη ἐπιστολή μου.
Αὐτὰ εἶχα νὰ σᾶς πῶ, παι-
διά.

Τὸν λόγον ἔχει τώρα ὁ φοβε-
ρὸς καὶ τρομερὸς Ποκοπικό.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπη
καὶ τὸ ἐνδιαφέρον σας.

Ὁ κ. ΝΙΚΟΣ

Η ΣΤΗΛΑΡΑ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΥ

Ο Μ Ι Λ Ω

ΕΓΩ, ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΑΦΕΝΤΙΑ ΜΟΥ

Ἀγαπητά μου μικρόβια,

Ὅσαι κι' ἀλίμονο, τὸ ὅποιον, ὅστις περιφρονήσει τὴν Ταξιαρχάρα μου καὶ ἐγγραφεῖ μέλον στοῦς Γκαουροταρσανάδες !

Θὰ τὸν ἀποκεφαλίσω διὰ καρπαζῆς !

Προχτές, τὸ λοιπόν, ὁ Ταχυδρόμας μοῦ προσεκόμισε μιὰ ἐπιστολάρα ! Προήρχετο ἐκ τινος μαχαλόμαγκα καλουμένου Μανώλη, ὅστις μοῦ διελάμβανε τὰ κατωτέρω :

« Ἀντρακλα ἐφταμηνίτικε :

Πολὺ τὸ σφάκτη μᾶς παρασταίνεις, ἀδερφέ μου ! Ὅμως ὁ σβέρκος σου ἔχει πετάξει φουσκάλες ἐκ τῆς στράκας !

Παράτα τὸ λοιπὸ τὰ νταϊλίκια καθότι σὲ τὰ μᾶς δὲν περνᾶνε !

Πίσω ψόφιε κορέε ! Ἡ σκουριασμένη χατζάρα σου, φίλε, οὔτε μουσταλευριά δὲν κόβει.

Ἔτερον οὐδέν. Κἄνε μπράκ κι' ὅποτες γουστάρεις ξύλο, κατηφόρησε στὴν Κοκκινέα. Θὰ μὲ βρεῖς νὰ δέρνω κάναν ἄλλον καὶ θ' ἀνθιστεῖς πὼς τυγχάνω ἐγώ.

Ἄν καταλαβαίνεις πὼς δὲν εὐχαρεῖς καὶ ξέρω γώ, γράψε μου νὰ καταπατάσω. Δέρνω καὶ μὲ ραντεβού !

Σς φίλῳ ἀγίῳς

ΜΑΝΩΛΗΣ»

Ἀδερφέ μου Χάρε, παραιτήσου ! Ἐκ τῆς στιγμῆς ταύτης, ἀγαλαμβάνω ὑπερεσία τοῦ λόγου

μου ! Ὁ Μανωλάκης πρέπει ν' ἀποθάνει ἐκ γενετῆς !

Μὲ τὸ πρῶτο ἐλαιοφορεῖο κατηφορίζω στὴν Κοκκινέα. Κατεβαίνω στὴν πλατέα. Ἀρωτάω κάποιον πού πούλαγε λεκουμάκια Συριανά.

— Ἔχεις, ἀδερφέ μου, κανένα πελάτη σέρτικο ;

— Τί σέρτικο ;

— Νταῖ στὰ λεκούμα ! Μανωλάκη τὸ λένε τὸ μελλοθάνατο. Μοῦ γράφει πὼς εἶναι μαστορας στὸ «γκάπα-γκοῦπα». Ἦρθα νὰ μὲ περάσει κανὰ χεράκι !

Ὁ «λεκουμᾶς» μοῦ δείχνει ἔνα ντερέκι τετραδρόφο !

— Τὸ παιδί ἀπὸ 'δῶ εἶναι ὁ Μανωλάκης !

Ἔ, ρε ποῖος εἶδε τὸ Θεὸ καὶ δὲν τὸν ἀφοβήθηκε !

— Τοῦ λόγου σου, ρε φίλε, συνέγραψες τὴν ἐπιστολάρα ;

Τὸ ντερέκι μὲ ἀνεγνωρίζει πᾶραυτα. Μασσάει λόγια :

— Ναί... Βέβαια. Ἐρεῖς Ποκοπικό..

Καὶ τὰ σοῦπα-μοῦπες !

Τοῦ λόγου μου τραβάω τὴ χατζάρα. Ἐκφωνῶ ἀγρίως :

— Πίσω «Μουσταλευριά» καὶ σ' ἔφαγα !

Τὸ ντερέκι πίπτει γονυκλινῆς. Μὲ ἐκλιπαρεῖ δουλοπρεπῶς !

— Λυήσου με, Ποκοπικό μου ! Μὴ μὲ σφάζεις γιὰτ' εἶμαι μοναχογιός.

Τὸ φουκαριάρικο τὸ λεπήθη-
κα!

Μονάχα πού μὲ εἶδε, καὶ ἔ-
σπας' ἡ χολάρα του!

Ἀκολούθως τοῦ κραυγάζω ἡ-
πίως :

— Ζῆσε ρε φίλε, ἀφοῦ τυγ-
χάνεις μοναχογιός! Ζῆσε ὥσπου
νὰ βαρεθεῖς! Ἀμα θὰ γουστά-
ρεις νὰ πεθάνεις κάνε ἓνα τη-

λεφωνηματάκι. Σφάζω καὶ κατ'
οἶκον!

Κατόπιν τούτου τὸ ἐπεισόδιον
θεωρεῖται λήξον. Προτοῦ φύγω
ἔκανα καταμέτρηση ἐπὶ τοῦ δα-
πέδου : *Τρεῖς νεκροὶ καὶ δυὸ
στόν τόπο!*

Ψιλοδουλειές, ἀδερφέ μου!

Γειά σας... ἔχνη ἐλάχιστα.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΑΡΟΣ.

ΤΟ ΘΡΥΛΙΚΟ ΚΑΙ ΑΝΑΡΠΑΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

« Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν »

παρὰ τὴ λυσσώδη ἀντίδραση τῶν ἐχθρῶν του,
θὰ συνεχίσει νὰ ἐκδίδεται κάθε Τρίτη

Χ Ω Ρ Ι Σ Δ Ι Α Κ Ο Π Η

μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Συγγραφέως του

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ ΘΑ ΚΥ-
ΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΕΝΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΣΥΝΑΡΠΑ-
ΣΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΙΤΛΟ

“ Π Ο Κ Ο Π Ι Κ Ο ”

Γεμᾶτο ἀπὸ ξεκαρδιστικὲς περιπέτειες τοῦ φο-
βεροῦ καὶ τρομεροῦ Νάνου καὶ τῆς μελιστά-
λακτης Χουχοῦς.

ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Τιμὴ τεύχους Δραχ. 1.000 μόνον.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

“Ολοι όσοι έχουν αποκτήσει Ταυτότητες
ΜΠΟΡΟΥΝ ΑΜΕΣΩΣ ΑΠΟ ΤΩΡΑ
ν' αγοράζουν όλα τα Τεύχη μας, (έκτός εκεί-
νου που κυκλοφορεί κάθε εβδομάδα στα Πε-
ρίπτερα).

ΠΡΟΣ ΔΡΧ. 1500 ΤΟ ΕΝΑ

“Όσοι θέλετε ν' αποκτήσετε **Κονκάρ-
δα του ΓΚΑΟΥΡ, του ΤΑΡΖΑΝ ή
του ΠΟΚΟΠΙΚΟ**

**Πρέπει να στείλετε το ταχύτερον
Δραχμάς 3.000**

ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΕΣ ΣΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΑΡΙΘ. 5

« ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ
‘Αριθμ. τεύχους 7 Τιμή τεύχους Δρχ. 2.000
ΑΘΗΝΑΙ 27 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΕΠΙΤΙΜΟΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ :
ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Για την σύνταξη και έκδοση : ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ
‘Οδός ‘Αγίου Μελετίου 93.

Για την εκτύπωση: ΛΕΩΝ. Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ ‘Αναξαγόρα 20
Προσωρινά Γραφεία :

Τυπογραφείο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — ‘Αναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω απ' τη Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Για ένα χρόνο δρχ. 130.000.

Για το ‘Εξωτερικό Δολλάρια 12.

Για όσους ανήκουν σε ‘Ομάδες Γκαουρικων
ή Ταρζανικών, δραχ 84.500, ή Δολλάρια 8.

© ΚΟΝΤΕ ΤΖΟΥΤΖΟΥΚΟΣ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000